

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

19 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Constantin Alerguș,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Florești din 14 mai 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 octombrie 2015, declarate de inculpata

Popescu Adriana Andrei, născută la 11 decembrie 1976, originară din s. Domulgeni, r-nul Florești, domiciliată or. Florești, str. Miron Costin 4, ap. 25.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.08.2013 - 14.05.2015;

Instanța de apel: 02.06.2015 - 21.10.2015;

Instanța de recurs: 29.01.2016 - 19.04.2016.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Florești din 14 mai 2015, Adriana Popescu a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar pentru femei, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, echivalentul a 20000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Adriana Popescu activând în funcția de procuror în Procuratura raionului Florești, fiind numită în această funcție prin ordinul Procurorului General cu nr. 581-p din 14 iulie 2000, fiind permanent abilitată cu anumite drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorităților publice prevăzute de art. art. 6, 7, 9, 17, 18 Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008, „Cu privire la Procuratură” și art. 52 Cod de procedură penală, care în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (3) Cod penal, este persoană cu funcție de demnitate publică, fiind obligată să respecte prevederile Legii nr. 90-XVI din 25 aprilie 2008, „Cu privire la prevenirea și combaterea corupției”, pentru a nu săvârși acțiuni ce pot conduce la folosirea situației de serviciu și a autorității sale în interese personale, de grup sau alte interese decât cele de serviciu, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută, acționând în mod intenționat și din interes material, a săvârșit infracțiunea de corupere pasivă, în următoarele circumstanțe.

La 02 aprilie 2013, în procesul examinării materialelor procesului penal cu nr. 840 din 27 decembrie 2012, pornit pe faptul tentativei de sustragere a unor țevi confecționate din metal de la stația de pompare a apei nr. 4 amplasată pe teritoriul s. Lunga, r-nul Florești, care aparține SA „Apele Moldovei”, nu a acceptat propunerea de neîncepere a urmăririi penale din 18 martie 2013, înaintată de către ofițerul de

urmărire penală Andrian Smoleac din cadrul Secției de Urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Florești și a pornit urmărirea penală conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu atribuirea numărului statistic 2013380159.

La 15 mai 2013, în calitate de bănuit în cadrul cauzei penale respective a fost recunoscut și audiat cet. Vitalie Rusnac, născut la 02 iulie 1972, locuitor al mun. Bălți, str. Heciului 112, fiind asistat la acțiunea nominalizată de apărător ales Veronica Rusnac, soția acestuia, care și-a confirmat împluternicirile sale prin prezentarea unui mandat Seria MA nr. 0234460 din 15 mai 2013.

Ulterior, Adriana Popescu, depistând faptul că Veronica Rusnac nu întrunește condițiile de participare în procesul penal ca apărător, prevăzute la art. 67 alin. (2) Cod de procedură penală, nu poate fi apărător conform restricțiilor prevăzute de art. 12 din Legea nr. 1260-XV din 19 iulie 2002, „Cu privire la avocatură”, nu are împluterniciri de a participa în continuare pe respectiva cauză penală, precum și constatând existența circumstanțelor care exclud participarea Veronicăi Rusnac în această calitate și fără a o înlătura din procesul penal în modul prevăzut de art. 72 Cod de procedură penală, începând cu 27 mai 2013, în urma discuțiilor avute cu Veronica Rusnac, în biroul de serviciu cu nr. 5 din incinta Procuraturii raionului Florești, care au continuat și la 29 mai 2013, având ca obiect prezentarea de către ultima a unui mandat în calitate de avocat stagiar în cadrul efectuării acțiunilor de urmărire penală pe cauza penală nr. 2013380159 în apărarea intereselor bănuitului Vitalie Rusnac, nu a reacționat la încălcarea procesuală stabilită și sub pretextul că nu v-a întreprinde acțiuni pentru pornirea urmăririi penale în privința ei și nu va sesiza Uniunea Avocaților din Republica Moldova privind prezentarea acestui mandat de către un avocat stagiar care nu are drept de participare în procese penale și astfel nu-i vor fi create impedimente în cadrul stagiului său ca avocat, prin extorcare, a pretins de la ea bani ce nu i se cuvin în sumă totală de 8000 lei, mijloace bănești pe care le-a acceptat și primit personal de la Veronica Rusnac la 31 mai 2013, aproximativ la ora 09.00, în biroul de serviciu cu nr. 5 din cadrul Procuraturii raionului Florești, amplasat pe adresa or. Florești, str. Alexei Brînză 15, fapt după care a fost reținută de colaboratorii Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului Național Anticorupție și Procuraturii Anticorupție.

Acțiunile inculpatei Adriana Popescu au fost calificate de instanța de fond în baza art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal – corupere pasivă, adică fapta persoanei cu funcție de demnitate publică, care pretinde, acceptă și primește personal bunuri sub formă de valori valutare ce nu i se cuvin, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale, acțiuni săvârșite cu extorcarea de bunuri.

3. Inculpata Adriana Popescu, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivare a invocat că, sentința primei instanțe este neîntemeiată și ilegală, ori, instanța a considerat probată acuzarea formulată, concluzie bazată pe o apreciere arbitrară și părtinitoare a probelor administrate de către partea acuzării și ignorarea argumentelor apărării, nemotivarea respingerii obiecțiilor, demersurilor înaintate, fiind ignorate principiile fundamentale care guvernează procesul penal național, cu toate că instanța de judecată are obligația, din oficiu, de a respinge în procesul de apreciere probele ilegal administrate, de a da eficiență principiilor fundamentale ale procesului penal și hotărârilor Curții Europene pentru Drepturile Omului.

A specificat că, deși instanța a redat în conținutul sentinței declarațiile inculpatei, acestea nu au fost în nici un mod analizate, dar au fost respinse din motiv că au fost depuse cu scopul de a evita răspunderea penală pentru fapta săvârșită.

Inculpatei i-a fost imputat, prin actul de acuzare, o încălcare a obligațiilor de serviciu, proprii funcției de procuror, rezumată în aceea, că depistând în cadrul urmăririi penale nr. 2013380159, faptul că Veronica Rusnac nu întrunește condițiile de participare în procesul penal ca apărător și constatând existența circumstanțelor care exclud participarea acesteia, nu a acționat la încălcarea procesuală stabilită, nu a înlăturat-o din procesul penal menționat, dar a pretins bani pentru a nu sesiza Uniunea Avocaților din republica Moldova cu privire la acest fapt.

Deși instanța a proclamat în sentință prezența unei coroborări de probe și existența unei legături cauzale dintre acțiuni și consecințe, urma să stabilească în cadrul cercetării judecătorești lipsa atribuțiilor profesionale directe ale inculpatei față de circumstanțele conținute în denunț și actul de acuzare, cauza penală aflându-se în procedura organului de urmărire penală din cadrul Inspectoratului de Poliție Florești, în acest sens, declarațiile inculpatei despre faptul că până la reținerea sa de fapt nu a avut cum să intervină în acest proces penal se confirmă atât prin declarațiile ofițerului de urmărire penală Andrian Smoleac și procurorului-adjunct Lilia Mîțu, cât și prin copiile documentelor oficiale cu privire la desfășurarea dosarului menționat.

Mai mult, cauza penală parvenise în Procuratura Florești la 30 mai 2013 fără a fi însoțită de o propunere de terminare a urmăririi penale, iar acest fapt prin prisma prevederilor art. art. 289-291 Cod de procedură penală, împiedică procurorul să-și aroge atribuții proprii ofițerului de urmărire penală, ori cum putea procurorul să solicite careva bani pentru un pretins mandat de avocat pe care nu numai că nu l-a recepționat de la participantul procesului, dar nici nu l-a văzut până la data reținerii sale.

A specificat că, din declarațiile martorului acuzării, Andrian Smoleac, rezultă clar că el este cel care a purtat discuții cu Veronica Rusnac despre valabilitatea mandatului prezentat, iar dosarul s-a aflat la el, fără ca în perioada de timp, de la 15 mai 2013 până la 29 mai 2013, să fie solicitat de către procuror/inculpată.

Totodată, prima instanță nu a dat apreciere deplină declarațiile inculpatei față de declarațiile petentei Veronica Rusnac, martor denunțator, cu calitate de persoană interesată, în condițiile în care probe obiective despre acțiuni de pretindere, însoțite de acțiuni de extorcare din partea inculpatei administrate și examinate nu au fost, iar o sentință de condamnare trebuie să fie bazată pe probe exacte, când toate divergențele au fost înlăturate și apreciate obiectiv și corect.

În cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cert faptul că, urmărirea penală în privința inculpatei Adriana Popescu, procuror conform funcției deținute, s-a exercitat de către ofițerul de urmărire penală din cadrul Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului Național Anticorupție, Eduard Caracaș și procurorul în Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție, Ion Pripa, însă procurorul desemnat de a exercita urmărirea penală pe cauza dată, în persoana procurorului Serghei Gavajuc, la 30 mai 2013, dispune prin ordonanță (f.d.18, vol.I) efectuarea urmăririi penale de către procurorul Ion Pripa și ofițerul Eduard Caracaș, ordonanță întemeiată pe prevederile art. 270 alin. (8) Cod de procedură penală, însă potrivit acestui articol în situațiile unor cauze complicate și de mari proporții, procurorul ierarhic superior celui de competența căruia este urmărirea penală poate dispune, prin ordonanță motivată, urmărirea penală de un

grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, indicând procurorul care va conduce acțiunile de urmărire penală, din care motiv, a susținut apelantul că ordonanța dată este nulă, avându-se în vedere faptul că, în calitate de procuror ierarhic superior în limitele cauzei penale date s-a stabilit a fi procurorul anticorupție Ruslan Popov.

Procurorul Serghei Gavajuc a fost desemnat de a exercita urmărirea penală conform rezoluției acestuia din 30 mai 2013 și nu era îndreptățit de a-și aroga calitatea de procuror ierarhic superior ținând cont de prevederile art. 270 alin. (8) Cod de procedură penală.

Mai invocase apelantul nulitatea tuturor acțiunilor de urmărire penală efectuate de către ofițerul de urmărire penală din cadrul Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului Național Anticorupție, Eduard Caracaș și procurorul în Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție, Ion Pripa, reieșind din faptul că acestea derivă dintr-un act nul, în acest sens nul, este atât rechizitoriul întocmit pe cauza dată, cât și actul de sesizare a instanței de judecată, încorporat în conținutul acestuia, iar cu mențiunile primei instanțe precum că, procurorul ierarhic superior procurorului Ion Pripa este procurorul Serghei Gavajuc, nu este de acord.

Imediat după declanșarea urmăririi penale, fără a verifica veridicitatea denunțului depus de către petenta Veronica Rusnac, de către organul de urmărire penală s-a organizat operațiunea de reținere în flagrant, în cadrul căreia ultima a fost determinată de organul menționat să transmită în vre-un fel mijloace bănești procurorului Adriana Popescu, ori în virtutea prevederilor Legii nr. 59 din 29 martie 2012, „Cu privire la activitatea specială de investigații” și art. art. 132¹, 132⁵ Cod de procedură penală, măsurile speciale de investigații sunt efectuate de către ofițerii de investigații, care întocmesc un proces-verbal pentru fiecare măsură efectuată, în care consemnează datele obligatorii prevăzute de norma dată.

Cu privire la măsura controlului transmiterii banilor, s-a invocat procesul-verbal din 01 iunie 2013, întocmit de către ofițerul de urmărire penală Eduard Caracaș, însă potrivit prevederilor art. art. 132² alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3), 132⁵, 135 Cod de procedură penală, măsura specială de investigații „controlul transmiterii banilor” este efectuată de către ofițerii de investigații, care cu privire la măsura efectuată întocmesc un proces-verbal, cu consemnarea datelor prevăzute în mod obligatoriu de art. 132⁵ alin. (1) Cod de procedură penală.

Însă, în urma cercetării înscrisurilor din dosarul penal s-a constatat cert, că un asemenea proces-verbal nu a fost îndeplinit, iar procesul-verbal din 31 mai 2013 nu conține decât mențiunea despre marcarea bancnotelor și înmânarea acestora Veronicăi Rusnac, în mun. Bălți, ora 07.05 la 31 mai 2013.

În actul de acuzare este indicat că, inculpata a primit mijloacele bănești extorcate în biroul său de serviciu din orașul Florești, însă în ce mod și pentru care motiv, declaranta Veronica Rusnac a ajuns în această localitate cu presupuse mijloace bănești extorcate, care au fost mijloacele tehnice folosite, condițiile și modul lor de aplicare, persoanele oficiale care au înfăptuit măsura nominalizată, rămâne a fi un fapt incert, lipsind în acest sens vreun proces-verbal corespunzător prevederilor art. 132⁵ Cod de procedură penală.

Prima instanță a ignorat cadrul legal existent și invocat în materia măsurilor speciale de investigații, sugerând că: controlul transmiterii banilor a fost confirmat de către procurorul Ion Pripa, iar în privința interceptării convorbirilor, dacă procurorul conduce cu urmărirea penală, respectiv poate să o exercite și personal, concluzie cu

care, apelantul nu este de acord și consideră că în virtutea cadrului legal procesual în vigoare la data efectuării acțiunilor de urmărire penală, acestea din urmă au fost înlăptuite ilegal și urmau a fi recunoscute nule.

În consecința unei aprecieri eronate a circumstanțelor de fapt cercetate, prima instanță a concluzionat despre prezența în acțiunile inculpatei a calificativului „pretindere”, reținând că acesta se confirmă prin declarațiile martorului Veronica Rusnac, fiind exteriorizată prin cuvinte care a fost înțeleasă de către Veronica Rusnac și nu pot fi altfel calificate decât pretindere, însă în nici una din înregistrările video și audio examinate, asemenea cuvinte nu se atestă.

Prima instanță a concluzionat și asupra prezenței calificativului de acceptare și primire a mijloacelor bănești, ignorând faptul, că în urma percheziției inculpatei și biroului de serviciu, pretinsele mijloace bănești extorcate au fost depistate sub un dosar de control de pe masa procurorului/inculpată.

A mai invocat că, în sentință este afirmat faptul, că conform înregistrărilor video prezentate, clar se aude și se vede cum Veronica Rusnac scoate din geantă mijloace bănești, le ține în mână, le numără, iar apoi îi plasează sub un dosar, într-adevăr asemenea secvențe au fost vizionate în cadrul cercetării judecătorești, însă în ele nu se remarcă faptul, dacă inculpata a văzut și ea aceste acțiuni ale martorului denunțator.

Mai mult, dacă se pretinde că inculpata a acceptat și primit, în modalitatea reținută de instanță, mijloacele bănești menționate, nu este clar de ce petenta Veronica Rusnac nu a comunicat despre acest fapt, dar a vorbit prin intermediul tehnicii speciale utilizate, despre faptul, că banii sunt în locul în care ulterior au fost depistați prin procesul-verbal de percheziție a biroului.

La fel, a susținut că potrivit art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe și nu pot fi puse la baza sentinței datele care au fost obținute prin provocarea și facilitarea persoanei la săvârșirea infracțiunii, iar în contextul jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, hotărârea Ramanauskas vs. Lituania din 05 februarie 2008, organele de urmărire penală sunt cele care au sarcina de a dovedi inexistența vreunei instigări.

Totodată, ar urma a fi verificată existența unor probe că persoana instigată ar fi săvârșit anterior vre-o infracțiune, mai ales de corupție.

Dacă întâlningrile dintre denunțator și inculpat au avut loc la inițiativa primului, aceasta depășește nivelul cercetării pasive a unei activități infracționale, în sfârșit există sau nu vreun indice că infracțiunea ar fi fost săvârșită fără intervenția organelor de urmărire penală.

În opinia apărării, respectivele criterii, care caracterizează o provocare a infracțiunii, sunt prezente și în cauza examinată de învinuire a Adrianei Popescu, ceea ce se confirmă pe de o parte prin acțiunile de urmărire penală efectuate, iar pe de altă parte și prin declarațiile martorului Veronica Rusnac și a inculpatei.

Conform materialelor de urmărire penală rezultă, că Veronica Rusnac la 29 mai 2013, depune un denunț prin care afirmă că procurorul Adriana Popescu prin extorcare pretinde suma de 10000 lei, dar a ajuns să o micșoreze până la 8000 lei pentru a nu fi supusă problemelor în legătură cu eliberarea mandatului de apărare a soțului său, însă în lipsa unor date obiective cu privire la faptul dat, organul de urmărire penală începe urmărirea penală și unica acțiune de verificare a caracterului obiectiv ale celor pretinse și conținute în denunț, este organizarea operațiunii de flagrant la 31 mai 2013, în intervalul de timp de la data depunerii denunțului și intervenirii cu reținerea inculpatei,

nu este înregistrată vreo acțiune activă din partea Adrianei Popescu în sensul celor declarate de către Veronica Rusnac.

Veronica Rusnac este inițiatorul întâlnirii cu inculpata la 29 mai 2013 și 31 mai 2013, în cadrul cărora nu este fixată obiectiv prezența a careva cerințe sau extorcare de mijloace bănești din partea procurorului Adriana Popescu, mai mult, determinarea martorului denunțator Veronica Rusnac de către organul de urmărire penală de a da bani procurorului în scopul constatării acțiunii flagrante de luare de mită, constituie o încălcare a interdicției prevăzute de art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea Supremă de Justiție prin decizia din 13 august 2013, adoptată în dosarul nr. 1ra-697/2013, în privința inculpatului procuror M.C., statuând că martorul denunțator rămâne la propriu cu calitatea de persoană interesată în finalul cauzei și în atare circumstanțe numai declarațiile sale nu pot fi expuse în temeiul sentinței de condamnare.

Subsidiar a menționat că, careva probe obiective, certe, pertinente, concludente și legale cu privire la înaintarea de către procurorul Adriana Popescu față de denunțatorul Veronica Rusnac a careva cereri de transmitere a mijloacelor bănești în schimbul îndeplinirii unor acțiuni contrare obligațiilor sale de serviciu, administrate și examinate nu au fost.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 octombrie 2015, a fost respins apelul, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. La adoptarea soluției, instanța de apel a statuat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția Adrianei Popescu în baza art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel a considerat că, declarațiile inculpatei Adriana Popescu prin care nu recunoaște vinovăția sa, nu pot fi luate în considerație în favoarea inculpatei, deoarece nu combat situația stabilită pe cauză de constatare a vinovăției în săvârșirea infracțiunii de corupere pasivă, declarații care se contrazic cu probele existente pe cauză care demonstrează vina anume a inculpatei în săvârșirea faptei incriminate și stabilite de prima instanță.

Respingând apelul instanța a reținut că, probele: rezoluția Procurorului interimar a Procuraturii Anticorupție, Ruslan Popov, din 30 mai 2013, procesul-verbal de primire a denunțului de la Veronica Rusnac din 29 mai 2013, procesul-verbal de ridicare din 29 mai 2013, procesul-verbal de examinare a obiectelor - purtătorului de informație CD-R model „Esperanza”, anexa nr. 1 la procesul-verbal de examinare a obiectului din 29 mai 2013 în cadrul procesului penal nr. 20130460131 - stenograma comunicărilor audio care au fost purtate la 29 mai 2013 de către Veronica Rusnac și Adriana Popescu, demonstrează vinovăția inculpatei Adriana Popescu în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a respins afirmațiile invocate în apel, precum că, din conținutul sentinței contestate rezultă evocarea de către prima instanță a probelor cercetate, aprecierea lor fiind vădit părtinitoare în favoarea acuzării, ignorându-se în mod cinic principiile fundamentale care guvernează procesul penal național, astfel urmând a fi reținut că fiecare probă trebuie să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de

vedere al coroborării lor, că procesul de apreciere urmează a fi însoțit, iar în unele privințe precedat de verificarea legalității probelor cercetate, de verificare a veridicității declarațiilor persoanei inculpate, astfel încât să fie realizat scopul procesului penal: nici o persoană să nu fie neîntemeiat condamnată, fapt care incumbă instanței de judecată și obligația, din oficiu, de a respinge în procesul de apreciere probele ilegal administrate, de a da eficiență principiilor fundamentale ale procesului penal și hotărârilor Curții Europene pentru Drepturile Omului, menționând că, nu s-a stabilit aprecierea părținătoare de către prima instanță a probelor cercetate în favoarea acuzării, cu ignorarea principiilor fundamentale ale procedurii penale.

La fel, instanța de apel a menționat că, pe cazul dat, nu au fost stabilite probe administrate ilegal, cu încălcarea prevederilor procedurii penale, în acest sens făcând trimitere la prevederile art. art. 251, 230 alin. (2) Cod de procedură penală, ori, potrivit procesului-verbal din 31 mai 2013, de prezentare învinuitei și avocatului a materialelor de urmărire penală, după ce au luat cunoștință cu materialele cauzei (f.d.159, vol.I) apărarea nu a invocat careva obiecții și nici încălcarea prevederilor procedurale penale, iar odată ce nu a fost ridicată în termenul prevăzut de lege nulitatea actelor procedurale, presupuse a fi viciate juridic, adică la terminarea urmăririi penale, se consideră pierdut dreptul de contestare a acestor acte ulterior, în legătură cu ce argumentul invocat privind probele administrate ilegal se resping.

Instanța de apel a respins și afirmațiile invocate de inculpată că, deși în mod formal instanța a redat în conținutul sentinței declarațiile inculpatei, acestea nu au fost în nici un mod analizate, dar respinse ca "...fiind depuse cu scopul de a evita răspunderea penală pentru fapta săvârșită", deoarece sunt declarative, ori declarațiile inculpatei se contrazic în tot cu declarațiile martorilor audiați, și anume Veronica Rusnac, Vitalie Rusnac, Lilia Mîțu, Iurie Pantaz și prin probele scrise administrate pe caz, cercetate în cadrul ședinței judiciare, din care rezultă cu certitudine vinovăția inculpatei în săvârșirea faptelor incriminate.

Mai mult, declarațiile martorilor sunt veridice și pot fi puse la baza sentinței de condamnare, aceste declarații în cumul coroborează deplin cu probele scrise cercetate pe caz, și anume: procesul-verbal de primire a denunțului Veronicăi Rusnac; procesul-verbal de ridicare din 29 mai 2013, potrivit căruia de la Veronica Rusnac a fost ridicat purtătorul de informație, un CD-R model „Esperanza” cu înregistrarea audio petrecută la 29 mai 2013, între Veronica Rusnac și Adriana Popescu; procesul-verbal de examinare a obiectelor din 29 mai 2013, prin care a fost examinat purtătorul de informație, CD-R model „Esperanza”, cu anexa nr. 1 ce reprezintă reproducerea în scris pe suport de hârtie a comunicărilor audio care au fost purtate la 29 mai 2013, între Veronica Rusnac și Adriana Popescu; actele procesuale de autorizare a măsurii speciale de investigații - controlul transmiției banilor și interceptarea și înregistrarea comunicărilor și a imaginilor; procesul-verbal privind marcarea bancnotelor din 31 mai 2013; rapoartele privind rezultatele măsurii speciale de investigații - controlul transmiției banilor din 31 mai 2013 și interceptarea comunicărilor și a imaginilor din 01 iunie 2013; procesul-verbal de efectuare a interceptării și înregistrării comunicărilor și imaginilor din 01 iunie 2013, precum și anexa nr. 1 și nr. 2 la proces-verbal, care conține stenograma comunicărilor audio interceptate dintre Veronica Rusnac și Adriana Popescu; procesul-verbal de examinare și transcriere pe un suport aparte a comunicărilor și imaginilor din 01 iunie 2013; ordonanță privind recunoașterea și atașarea la dosar a mijloacelor materiale de probă

din 01 iunie 2013, prin care au fost recunoscute în calitate de mijloace materiale de probă suporturile de informații ce conțin înregistrările de imagini și a comunicărilor din 31 mai 2013, precum și alte probe scrise.

La fel, instanța de apel a menționat că, careva contraziceri în declarațiile martorilor menționați supra, nu au fost constatate și temei de a pune la îndoială aceste declarații nu sunt.

Probe care ar dovedi că martorul Veronica Rusnac incriminează pe nedrept inculpata nu au fost prezentate și temeiuri de a pune la îndoială declarațiile martorului nu sunt, mai ales că Veronica Rusnac a dat declarații fiind preîntâmpinată de răspundere penală pentru darea de declarații false, iar în cadrul ședinței judiciare a dat declarații sub jurământ, mai ales că declarațiile martorului sunt sprijinite de declarațiile martorilor Vitalie Rusnac, Lilia Mîțu, Iurie Pantaz, precum și de procesele-verbale ale acțiunilor procesuale efectuate pe cauză, fiind un ansamblu probator care dovedește deplin vina inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel nu a reținut nici afirmațiile invocate de inculpată în apel precum că Adrianei Popescu i-a fost imputat prin actul de acuzare o încălcare a obligațiilor de serviciu, proprii funcției de procuror, rezumată în aceia, că depistând în cadrul urmăririi penale nr. 2013380159 faptul, că Veronica Rusnac nu întrunește condițiile de participare în procesul penal ca apărător și constatând existența circumstanțelor care exclud participarea acesteia, nu a acționat la încălcarea procesuală stabilită, nu a înlăturat-o din procesul penal menționat, dar a pretins bani pentru a nu sesiza Uniunea Avocaților din Republica Moldova cu privire la acest fapt.

Instanța de apel a respins și argumentele apelantului referitor la stabilirea certă în cadrul cercetării judecătorești a lipsei atribuțiilor profesionale directe ale inculpatei față de circumstanțele conținute în denunț și actul de acuzare, cauza penală aflându-se în procedura organului de urmărire penală din cadrul Inspectoratului de Poliție Florești, ca declarative și expuse în mod de apărare a inculpatei, ori, din probele cercetate în cumul rezultă săvârșirea infracțiunii incriminate de către Adriana Popescu, iar temei de a pune la îndoială aceste probe nu au fost constatate.

Faptul că procurorul Adriana Popescu a cunoscut că Veronica Rusnac, nu întrunea condițiile necesare de participare în procesul penal ca avocat, a prezentat în cadrul procesului penal în privința lui Vitalie Rusnac un mandat de avocat, rezultă din declarațiile martorului Veronica Rusnac, cât și a martorilor Lilia Mîțu și Andrian Smoleac, totodată din probele scrise rezultă că Adriana Popescu a purtat discuții cu Veronica Rusnac, în cadrul cărora a pretins bani pentru a nu comunica la Uniunea Avocaților din Republica Moldova, primind suma de 8000 lei, la 31 mai 2013, în biroul său de serviciu.

Deși inculpata susține că cauza penală în privința lui Vitalie Rusnac se afla în procedura organului de urmărire penală, totodată din probele cercetate s-a constatat, că urmărirea penală pe cauza penală în privința lui Vitalie Rusnac în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, în cadrul căreia a fost prezentat mandat de avocat pe numele Veronicăi Rusnac, a fost pornită anume de Adriana Popescu, care cunoștea despre existența mandatului respectiv și a avut discuții referitor la mandatul dat atât cu Veronica Rusnac, cât și cu Lilia Mîțu.

Mai mult, dosarul penal respectiv se afla sub conducerea procurorului Procuraturii Florești, Popescu Adriana, inclusiv în ziua de 30 mai 2013, dosarul a

intrat la Procuratura Florești cu propunere de punere sub învinuire a lui Vitalie Rusnac în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, și la momentul reținerii procurorului se afla pe masa de serviciu a ultimului, fapt ce rezultă din probele scrise și cercetate, și anume procesul-verbal de percheziție din 31 mai 2015, precum și prin declarațiile ofițerului de urmărire penală Andrian Smoleac și procurorului-adjunct Lilia Mîțu, cât și prin copiile documentelor oficiale cu privire la desfășurarea dosarului menționat, mai mult, cauza penală parvenise în Procuratura Florești la 30 mai 2013, fără a fi însoțită de o propunere de terminare a urmăririi penale, iar acest fapt prin prisma prevederilor art. art. 289-291 Cod de procedură penală, împiedica procurorul să-și aroge atribuții proprii ofițerului de urmărire penală, afirmațiile fiind pur declarative, declarațiile inculpatei fiind combătute de probele scrise cercetate, iar simpla lor invocare nu constituie temei de admitere a apelului din motivele invocate.

Instanța de apel a reținut ca declarative afirmațiile inculpatei referitor la faptul cum putea inculpata să solicite careva bani pentru un pretins mandat de avocat pe care nu numai că nu l-a recepționat de la participantul procesului, dar nici nu l-a văzut până la data reținerii sale, fiindcă din declarațiile martorului acuzării Andrian Smoleac rezultă clar, că el este cel care a purtat discuții cu Veronica Rusnac despre valabilitatea mandatului prezentat, iar dosarul s-a aflat la el, fără ca în perioada de timp de la 15 mai 2013 până la 29 mai 2013, să fie solicitat de către inculpată.

Însă, pretinderea banilor de la Veronica Rusnac rezultă atât din declarațiile martorului Veronica Rusnac, cât și a martorului Vitalie Rusnac, sprijinite de probele scrise și cercetate, printre care reproducerea comunicărilor audio între Veronica Rusnac și Adriana Popescu, actele procesuale privind efectuarea măsurilor privind marcarea și transmiterea banilor, iar temei de a nu crede declarațiile respective și a respinge documentele privind petrecerea acțiunilor procesuale instanța de apel nu a constatat.

Faptul că, nu a fost solicitat de către Adriana Popescu dosarul aflat în procedura lui Andrian Smoleac nu poate fi reținut, deoarece s-a stabilit că Adriana Popescu a cunoscut și a purtat discuții cu Veronica Rusnac referitor la mandatul de avocat eliberat de Veronica Rusnac pe cauza penală aflată în procedura organului de urmărire penală.

Mai mult, dosarul respectiv la 30 mai 2013, a parvenit la Procuratura Florești și a fost depistat pe masa de serviciu a Adrianei Popescu.

Instanța de apel a respins ca declarative și afirmațiile inculpatei precum că, provoacă revoltă și indignare modul în care prima instanță a apreciat declarațiile inculpatei drept inferioare față de declarațiile petentei Veronica Rusnac, martor denunțător, cu calitate de persoană interesată în finalul cauzei, în condițiile în care probe obiective despre acțiuni de pretindere, însoțite de acțiuni de extorcare din partea inculpatei administrate și examinate nu au fost.

Ori, declarațiile inculpatei sunt combătute în tot, nu doar prin declarațiile martorului Veronica Rusnac, dar și prin declarațiile martorilor Vitalie Rusnac, Lilia Mîțu, Andrian Smoleac, precum și prin probele scrise ale cauzei penale, iar temei de a pune la îndoială totalitatea de probe cercetate nu a fost stabilit, rezultând că pe cauză există probe certe prin care se demonstrează acțiunile incriminate inculpatei.

Referitor la afirmațiile inculpatei care a invocat prevederile coroborate ale art. art. 8 alin. (2), (3), 66 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța de apel a

menționat că inculpata Adriana Popescu în cadrul procesului judiciar nu a fost obligată să-și dovedească nevinovăția sa, pe când vinovăția acesteia în faptele incriminate a fost dovedită deplin prin probe incontestabile și nu prin presupuneri, după cum invocă inculpata, careva dubii în probarea vinovăției inculpatei nefiind constatate.

Au fost respinse ca declarative și afirmațiile invocate în apel referitor la faptul că, în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cert că urmărirea penală în privința inculpatei Adriana Popescu, procuror conform funcției deținute, s-a exercitat de către ofițerul de urmărire penală din cadrul Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului Național Anticorupție, Eduard Caracaș și procurorul în Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție, Ion Pripa, că procurorul desemnat de a exercita urmărirea penală pe cauza dată, în persoana procurorului Serghei Gavajuc la 30 mai 2013 a dispus prin ordonanță (f.d.18, vol.I) efectuarea urmăririi penale de către procurorul Ion Pripa și ofițerul Eduard Caracaș, ordonanță întemeiată pe prevederile art. 270 alin. (8) Cod de procedură penală, însă potrivit art. 270 alin. (8) Cod de procedură penală, în cazurile unor cauze complicate și de mari proporții, procurorul ierarhic superior celui de competența căruia este urmărirea penală poate dispune, prin ordonanță motivată, urmărirea penală de un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, indicând procurorul care va conduce acțiunile de urmărire penală, invocând nulitatea respectivei ordonanțe în temeiul prevederilor art. 251 alin. (2), (3) Cod de procedură penală.

În acest sens instanța de apel a specificat că, din prevederile art. art. 251 alin. (1), 251 alin. (4) Cod de procedură penală, raportat la art. 230 alin. (1) Cod de procedură penală, rezultă că nerespectarea prevederilor legale privind invocarea nulității actelor procesuale impune pierderea dreptului procesual.

Astfel, nici inculpata Popescu Adriana, nici avocatul, la momentul prezentării materialelor de urmărire penală nu au invocat încălcarea prevederilor procedurale penale, iar această chestiune nu poate fi invocată la momentul judecării cauzei, totodată potrivit explicațiilor Comentariului Codului de procedură penală la art. 251 Cod de procedură penală, se indică, că prin dispozițiile legii privind competența după materie și după calitatea persoanei se au în vedere reglementările arătate la art. art. 36-39, 41-46 Cod de procedură penală, privind competența instanței judecătorești.

Această sintagmă se referă numai la competența după materie și calitatea persoanei a instanțelor de judecată, prin urmare încălcarea dispozițiilor privitoare la competența organelor de urmărire penală, prevăzută la art. art. 266-270 Cod de procedură penală, nu constituie caz de nulitate absolută potrivit dispozițiilor art. art. 27, 272 Cod de procedură penală, care stabilesc valabilitatea actelor procedurale efectuate de către alte organe de urmărire penală.

Instanța de apel a menționat că apelantul oferă o interpretare eronată prevederilor art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală, or, din conținutul acestei norme rezultă că, actul procedural poate fi declarat nul în cazul în care are loc încălcarea normelor legale la sesizarea instanței, la compunerea acesteia etc., încălcări legate doar de competența după materie și după calitatea persoanei nu și în integritatea procedurilor de sesizare a instanței, după cum insinuează apelantul, în timp ce, alte încălcări decât cele prevăzute în alin. (2), potrivit alin. (4) al articolului menționat, atrag nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă sau la terminarea urmăririi penale - când partea i-a cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la

efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță, situație inexistentă în speță.

Astfel, instanța de apel a conchis că, inculpata nu a avut obiecții la terminarea urmăririi penale, a fost informată atât referitor la învinuirea adusă, cât și la încadrarea acțiunilor acesteia, însă nu a invocat nulitatea la careva acte procesuale.

Din aceleași motive au fost respinse și afirmațiile invocate în apel precum că, partea apărării a invocat nulitatea tuturor acțiunilor de urmărire penală efectuate de către ofițerul de urmărire penală din cadrul Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului Național Anticorupție, Eduard Caracaș și procurorul în Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție, Ion Pripa, reieșind din faptul că acestea derivă dintr-un act nul, în acest sens nul este atât rechizitoriul întocmit pe cauza dată, cât și actul de sesizare a instanței de judecată, încorporat în conținutul acestuia, că prima instanță a justificat toate derogările menționate, mai mult, procurorul ierarhic superior procurorului Ion Pripa este procurorul Serghei Gavajuc, concluzii cu care este de acord, consideră că în virtutea cadrului legal procesual în vigoare la data efectuării acțiunilor de urmărire penală menționate, acestea din urmă au fost îndeplinite de persoane incompetente, deoarece sunt declarative și nu constituie temei de admitere a apelului înaintat.

Referitor la aceste motive instanța de apel a menționat că, fiind indicată exercitarea urmăririi penale procurorului Procuraturii Anticorupție, Serghei Gavajuc, se indică și constituirea unui grup complex de urmărire penală, totodată a fost dispusă prin ordonanța procurorului adjunct-interimar al Procuraturii Anticorupție Serghei Gavajuc din 30 mai 2013, efectuarea urmăririi penale de procurorul Serghei Gavajuc și Ion Pripa, precum și de ofițerii Centrului Național Anticorupție, Eduard Caracaș și Vadim Burlacu, conducător al grupului fiind desemnat șeful Serviciului Nord al Procuraturii Anticorupție, Serghei Gavajuc.

Instanța de apel a respins ca fiind declarative afirmațiile precum că, imediat după declanșarea urmăririi penale, fără a verifica în vreun fel veridicitatea denunțului depus de către petenta Veronica Rusnac de către organul de urmărire penală s-a organizat operațiunea de reținere în flagrant, în cadrul căreia ultima a fost determinată de organul menționat să transmită în vreun fel mijloace bănești procurorului Adriana Popescu, în acest sens atrage atenția instanței de apel că în virtutea prevederilor Legii nr. 59 din 29 martie 2012, „Cu privire la activitatea specială de investigații” și art. art. 132¹, 132⁵ Cod de procedură penală, prin ordonanța din 30 mai 2013 a fost dispusă efectuarea măsurilor speciale de investigații pe cauza penală respectivă de către ofițerii de investigații din cadrul Secției Investigații Speciale al Direcției Combaterea Corupției a Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului Național Anticorupție și anume Marin Andronic, Igor Gavriiliuc, Igor Klaihnet, Ruslan Bucatari, Sergiu Grosu, Maxim Negru, Igor Cozima, Gheorghe Badarău, și astfel nu a fost stabilită încălcarea prevederilor legale prevăzute atât în Legea nr. 59 din 29 martie 2012, „Cu privire la activitatea specială de investigații”, cât și în Codul de procedură penală.

Din aceleași motive, au fost respinse și argumentele aduse în apel privind măsura și controlul transmiterii banilor, unde s-a invocat procesul-verbal din 31 mai 2013, întocmit de către ofițerul de urmărire penală Eduard Caracaș, însă potrivit prevederilor art. art. 132² alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3), 132⁵, 135 Cod de procedură penală, măsura specială de investigații „controlul transmiterii banilor” este efectuată

de către ofițeri de investigații, care cu privire la măsura efectuată întocmește un proces-verbal, cu consemnarea datelor prevăzute în mod obligatoriu de art. 132⁵ Cod de procedură penală.

În urma cercetării înscrisurilor din dosarul penal s-a constatat cert, că un asemenea proces-verbal nu a fost îndeplinit, iar procesul-verbal din 31 mai 2013 nu conține decât mențiunea despre marcarea bancnotelor și înmânarea acestora Veronicăi Rusnac, în mun. Bălți, ora 07.05 la 31 mai 2013.

Ori, prin ordonanța din 30 mai 2013, a procurorului adjunct-interimar al Procuraturii Anticorupție, Serghei Gavajuc a fost dispusă punerea în aplicare a măsurii de investigație - controlul transmiterii banilor de la Veronica Rusnac către Adriana Popescu, cu dispunerea îmfăptuirii măsurilor de investigație angajaților Centrului Național Anticorupție.

Totodată, procesul-verbal privind marcarea banilor din 31 mai 2013, a fost întocmit de către ofițerul de urmărire penală Eduard Caracaș, cu drept de efectuare a urmăririi penale pe cauza penală respectivă, cu participarea ofițerului de investigații Igor Klaihnet, care dispunea de dreptul de efectuare a măsurilor speciale de investigații pe cauza dată, procesul-verbal fiind semnat atât de Igor Klaihnet, cât și de Eduard Caracaș, deci careva încălcări în sensul invocat de apărare nu au fost stabilite, astfel instanța de apel a respins argumentele ca neîntemeiate.

Din motivele indicate, nu au fost sprijinite nici afirmațiile aduse precum că, partea acuzării a pretins prin actul de învinuire că inculpata a primit mijloacele bănești extorcate în biroul său de serviciu din orașul Florești.

Or, în ce mod și pentru care motiv, declaranta Veronica Rusnac a ajuns în această localitate cu presupusele mijloace bănești extorcate, care au fost mijloacele tehnice folosite, condițiile și modul lor de aplicare, persoanele oficiale care au îmfăptuit măsura nominalizată, rămâne a fi un fapt incert, lipsind în acest sens vreun proces-verbal corespunzător prevederilor art. 132⁵ Cod de procedură penală, la materialele cauzei fiind prezent raportul ofițerului superior de investigații Sergiu Grosu privind rezultatele măsurii speciale de investigații, precum și fiind consemnate rezultatele măsurii speciale de investigații, după reținerea în flagrant a Adrianei Popescu, potrivit procesului-verbal de reținere și percheziție corporale a Adrianei Popescu și procesului-verbal de percheziție a biroului de serviciu a procurorului Adriana Popescu.

Instanța de apel a respins și afirmațiile aduse că, în consecința unei aprecieri eronate a circumstanțelor de fapt cercetate, prima instanță a concluzionat despre prezența în acțiunile inculpatei a calificativului „pretindere”, reținând că acesta se confirmă prin declarațiile martorului Veronica Rusnac, fiind exteriorizată prin cuvinte care au fost înțelese de către Veronica Rusnac și nu pot fi altfel calificate decât pretindere, în nici una din înregistrările video și audio examinate, asemenea cuvinte, care ar putea fi circumscrise ideii de pretindere, exprimate de către inculpată, nu se atestă, că prima instanță a concluzionat și asupra prezenței calificativului de acceptare și primire a mijloacelor bănești, ignorând faptul, că în urma percheziției inculpatei și biroului de serviciu, pretinsele mijloace bănești extorcate au fost depistate sub un dosar de control de pe masa procurorului, considerate declarative, deoarece din declarațiile Veronicăi Rusnac, confirmate prin probele scrise și cercetate, printre care denunțul Veronicăi Rusnac, din acțiunile procesuale efectuate pe caz, rezultă pretinderea din partea Adrianei Popescu a sumei de bani, ulterior Adriana Popescu a acceptat și a

primit suma de 8000 lei, care a fost depistată în biroul său de serviciu, în sensul respectiv nefiind dubii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii incriminate de către inculpată.

Argumentele în sensul invocat sunt expuse în favoarea inculpatei și constituie opinie subiectivă a inculpatei, mai ales că prin aprecierea legală a probelor s-a constatat vina Adrianei Popescu în coruperea pasivă, care constituie infracțiune penală prevăzută de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, declarațiile inculpatei fiind combătute prin probele cercetate atât de prima instanță, cât cercetate suplimentar și în ședința instanței de apel.

Instanța de apel a specificat că, nu pot fi luate în considerație afirmațiile inculpatei precum că, nu se remarcă faptul dacă Adriana Popescu a văzut acțiunile lui Veronica Rusnac, deoarece ultima de fapt se afla în biroul procurorului cu acordul lui Adriana Popescu și din înregistrările efectuate se vede clar că Veronica Rusnac scoate din geantă bani pe care îi ține în mână în fața procurorului, numără banii, iar procurorul indică unde să fie puși banii, fapt ce a și făcut Veronica Rusnac.

Totodată, a fost respins ca neîntemeiat argumentul invocat în apel precum că, dacă se afirmă că Adriana Popescu a văzut acești bani, i-a primit în urma unui acord cu petenta, de ce ea nu i-a ridicat și nu a intrat în posesia lor, dar imediat ce a fost informată despre reținere, în mod disperat ruga și și-a întins mâinile pentru verificare, infirmând primirea lor, solicitare respinsă de procurorul prezent la fața locului, deoarece imediat după transmiterea banilor a fost efectuată procedura de reținere și percheziționare, or potrivit concluziilor raportului de expertiză nr. 1003-1004 din 20 iunie 2013 (f.d.65-76 vol.I), se indică, că pe bancnotele prezentate spre cercetare este inscripția specială „MITA CNA”, pe toate bancnotele prezentate la examinare și pe tampoanele de vată cu care s-au prelucrat mâinile Adrianei Popescu sunt depuneri de substanță specială colectată de pe mâinile Adrianei Popescu și substanța specială cu care au fost marcate bancnotele corespunde după luminiscentă și conținutul chimic.

Au fost respinse și argumentele care în opinia părții apărării caracterizează o provocare a infracțiunii, prezente și în cauza examinată de învinuire a Adrianei Popescu, ceea ce se confirmă pe de o parte prin acțiunile de urmărire penală efectuate, iar pe de altă parte și prin declarațiile martorului Veronica Rusnac, inculpatei Adriana Popescu, că conform materialelor de urmărire penală rezultă, că Veronica Rusnac la 29 mai 2013 depune un denunț prin care afirmă că procurorul Adriana Popescu prin extorcere pretinde suma de 10000 lei, dar a ajuns să o micșoreze până la 8000 lei pentru a nu fi supusă problemelor în legătură cu eliberarea mandatului de apărare a soțului său, că în lipsa unor date obiective cu privire la faptul dat, organul de urmărire penală începe urmărirea penală și unica acțiune de verificare a caracterului obiectiv ale celor pretinse și conținute în denunț, este organizarea operațiunii de flagrant la 31 mai 2013, în intervalul de timp de la data depunerii denunțului și intervenirii cu reținerea inculpatei nu este înregistrată vreo acțiune activă din partea Adrianei Popescu în sensul celor declarate de către Veronica Rusnac.

Aceste argumente se contrazic complet prin declarațiile martorului Veronica Rusnac, a martorului Vitalie Rusnac, prin acțiunile procesuale petrecute pe cazul prezent, din care rezultă, atât extorcarea din partea Adrianei Popescu a sumei de bani de la Veronica Rusnac, cât și acceptarea și primirea acestor bani în biroul său de serviciu.

Faptul invocării de către inculpată precum că a fost provocată la săvârșirea

acestei infracțiuni nu poate fi sprijinită, deoarece se combate prin ansamblul probator pe caz, care demonstrează săvârșirea infracțiunii de către inculpată, discuțiile avute între Adriana Popescu și Veronica Rusnac nefiind infirmate de către inculpată, mai ales că din convorbirile purtate nici nu rezultă faptul că Veronica Rusnac a fost inițiator și că a fost insistentă în privința transmiterii banilor Adrianei Popescu, deși au avut loc discuții atât la 29 mai 2013, cât și la 31 mai 2013.

În acest sens, instanța de apel a ținut cont și de explicațiile oferite în pct. 25.2. al hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22 decembrie 2014, „Cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție”, potrivit căreia se explică, că activitatea de provocare la acte de corupere trebuie să implice forme concrete de instigare, susceptibile de a genera sub aspect intelectual luarea unei decizii de a comite infracțiunea.

Provocarea poate consta în: rugăminți insistente, promisiuni false, solicitări repetate bazate pe simpatii personale, amenințări etc.

Analizând probatoriul existent la cauză și cele invocate de apărare referitor la susținerea că a avut loc provocare în săvârșirea infracțiunii, instanța de apel a conchis că acțiunile Veronicăi Rusnac nu au avut efect de provocare și că în cauza respectivă nu se constată provocarea Adrianei Popescu la săvârșirea infracțiunii incriminate.

În această ordine de idei, instanța de apel a reiterat că, inculpata a interpretat eronat noțiunea de provocare, care, în opinia acesteia, a constat în organizarea operațiunii de flagrant la 31 mai 2013 și depunerea denunțului de către Veronica Rusnac privind extorcarea a 8000 lei, or, noțiunea de provocare prevăzută de norma citată mai sus, poate fi invocată doar în cazul în care provocarea a avut loc din partea colaboratorilor organului coercitiv sau prin intermediul unor prepuși la săvârșirea de către potențialul infractor a unei infracțiuni, adică, acțiunile persoanei vizate au constituit o consecință a acțiunilor provocatorii ale unor terți.

În cazul dat însă, mijloacele bănești indicate au fost solicitate de la Veronica Rusnac de procurorul Adriana Popescu, iar Veronica Rusnac sau colaboratorii Centrului Național Anticorupție, nu au întreprins măsuri în vederea provocării Veronicăi Rusnac de a solicita acești bani.

La fel și noțiunea de facilitare este interpretată eronat de către apelantă, motivele invocate de aceasta în calitate de confirmare a întrunirii acestui temei de excludere a probelor, fără a se încadra în textul normei în condițiile în care, acțiunile de urmărire penală întreprinse pe caz au fost realizate în limitele legii, acestea nefiind în legătură cauzală cu acțiunile inculpatei, deoarece nu au facilitat în careva mod acțiunile ultimei.

Instanța de apel a specificat că jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului invocată de apelant nu este aplicabilă în cauza dată, în condițiile în care, acțiunile ce au dus la săvârșirea infracțiunii au fost întreprinse de Veronica Rusnac, beneficiar final al acestora fiind Adriana Popescu și nu de către organul de stat, care a intervenit ulterior, doar în scopul documentării săvârșirii infracțiunii și întreprinderii acțiunilor legale de anchetă.

Săvârșirea infracțiunii de către inculpată nu a constituit o consecință a acțiunilor organelor coercitive, intențiile criminale ale inculpatei survenind anterior aflării de către colaboratorii Centrului Național Anticorupție a existenței acestora.

Au fost respinse și afirmațiile aduse în apel precum că, Veronica Rusnac este inițiatorul întâlnirii cu inculpata la 29 mai 2013 și 31 mai 2013, în cadrul căreia nu este fixată obiectiv prezența a careva cerințe sau extorcare de mijloace bănești din

partea procurorului Adriana Popescu, mai mult, constituie o încălcare a interdicției prevăzute de art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, deoarece încălcările enunțate nu s-au stabilit, nefiind constatat prin careva dovezi că martorul denunțator Veronica Rusnac a fost determinată de către organul de urmărire penală de a da bani procurorului Adriana Popescu în scopul constatării acțiunii flagrante de luare de mită.

Instanța nu reține nici afirmațiile că, în acest sens s-a pronunțat și Curtea Supremă de Justiție prin decizia din 13 august 2013, adoptată în dosarul nr. 1ra-697/2013, în privința inculpatului procuror M.C., statuând că martorul denunțator rămâne la propriu cu calitatea de persoană interesată în finalul cauzei și în atare circumstanțe numai declarațiile sale nu pot fi expuse în temeiul sentinței de condamnare, dat fiind faptul că la baza sentinței de condamnare a Adrianei Popescu nu sunt puse doar declarațiile Veronicăi Rusnac, ci și declarațiile martorilor Vitalie Rusnac, Lilia Mîțu, Iurie Pantaz, procesele-verbale privind măsurile speciale de investigație și acțiunile procesuale efectuate pe caz, care sunt un ansamblu probator ce pe deplin confirmă vina inculpatei în cele incriminate.

Declarative au fost reținute și argumentele invocate referitor la faptul că, careva probe obiective, certe, pertinente, concludente și legale cu privire la înaintarea de către procurorul Adriana Popescu față de denunțatorul Veronica Rusnac a careva cereri de transmitere a mijloacelor bănești în schimbul îndeplinirii unor acțiuni contrare obligațiilor sale de serviciu administrate și examinate nu au fost, deoarece la baza sentinței de condamnare sunt puse probe certe în constatarea vinei inculpatei.

Instanța de apel a menționat că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă sau legătura cauzală dintre acestea).

Infracțiunea săvârșită de inculpată are un impact major asupra sistemului organelor Procuraturii, deoarece periclitează activitatea organelor procuraturii și submină încrederea societății în aceasta, fapt ce demonstrează că concluzia referitor la pedeapsa aplicată de prima instanță este una echitabilă.

Instanța de apel a specificat că nu pot fi reținute nici argumentele aduse în vederea aplicării art. 96 Cod penal, față de inculpată, în cazul dat nefiind posibilă aplicarea prevederilor enunțate, ori art. 96 alin. (1) Cod penal, prevede că, femeilor condamnate gravide și celor care au copii în vârstă de până la 8 ani, cu excepția celor condamnate la închisoare pe un termen mai mare de 5 ani pentru infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave împotriva persoanei, instanța de judecată le poate amâna executarea pedepsei până la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani.

În acest sens, instanța de apel a reținut și explicațiile pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11 noiembrie 2013, „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”, în care este indicat că, o atenție sporită trebuie să se acorde în cazurile stabilirii pedepsei persoanelor declarate vinovate în săvârșirea infracțiunilor contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, a coruperii pasive ori active, sau dării ori luării de mită, care, în afară de pericolul social sporit, afectează grav autoritatea și imaginea instituțiilor, organizațiilor publice.

Astfel, instanța de apel a conchis că, prima instanță, la stabilirea pedepsei inculpatei, a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a

pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, ce prevăd scopul pedepsei penale în restabilirea echității sociale, reeducarea celui vinovat și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, cum sunt gravitatea infracțiunii săvârșite, caracterul prejudiciabil a faptei penale, urmările survenite, persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, în acest sens fiind reținut faptul că, conform caracteristicii eliberate de la locul de muncă inculpata Adriana Popescu se caracterizează pozitiv, încălcări și sancționări nu a avut, are la întreținere doi copii minori, dintre care unul deține grad de invaliditate, iar circumstanțe atenuante și agravante prima instanță nu a constatat.

Totodată, a fost reținut că, prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 8, 10 alin. (1) Cod penal, și just a aplicat pedeapsa în limitele sancțiunii prevăzute la art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal existente, până la adoptarea Legii nr. 326 din 23 decembrie 2013, în vigoare de la 25 februarie 2014, care a înăsprit pedeapsa.

La fel, instanța de apel a specificat că, circumstanțele la care a făcut referire apărarea, precum că inculpata are la întreținere un copil minor cu grad de invaliditate au fost reținute de către prima instanță, ce au permis a-i aplica acesteia pedeapsa în limita minimă în corespundere cu prevederile legale prevăzute de sancțiunea art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal.

5. Inculpata Adriana Popescu, la 30 decembrie 2015, în temeiul pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile pronunțate, solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, invocând aceleași motive ca și în cererea de apel.

5.1. Inculpata Adriana Popescu, la 12 februarie 2016, a depus recurs ordinar suplimentar, în care a solicitat aplicarea în privința sa a prevederilor art. 96 Cod penal, invocând că, are un copil cu vârsta de 6 ani, care este invalid de gr. I de la naștere, suferind de sindromul Down și viciu cardiac sever, actele medicale confirmative ale respectivei circumstanțe excepționale fiind prezentate de către avocat în fața primei instanțe.

Din cauza stării sale de sănătate, copilul are nevoie în prezent de o nouă intervenție chirurgicală și de o permanentă îngrijire din partea inculpatei, pe care nu o poate satisface din cauza aflării sale în instituția penitenciară.

Subsidiar a menționat că, în afară de inculpată, în familie nu sunt alte persoane capabile să îndeplinească obligația de întreținere, având în vedere faptul, că soțul ei nu are un loc de muncă permanent și este în căutarea permanentă de ocupație, iar părinții inculpatei sunt de vârstă înaintată, bolnavi și locuiesc în altă localitate

6. Pe marginea recursurilor, a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru respingerea acestora, deoarece temeiurile invocate de recurent, precum și argumentele aduse au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel și asupra cărora instanțele judecătorești s-au expus argumentat în hotărârile pronunțate.

Prin urmare se constată că, în faza de urmărire penală cât și în cadrul cercetării judecătorești au fost respectate normele de procedură penală, probele decisive fiind obținute în condițiile legii.

7. Judecând recursurile declarate în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul declarat la 30 decembrie 2015 urmează a fi admis, iar cel declarat la 12 februarie 2016, urmează a fi respins, ca

inadmisibil, din următoarele considerente.

7.1. Referitor la recursul declarat la 30 decembrie 2015.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanța de apel, inclusiv și în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărârii atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, atunci când eroarea judiciară poate fi corectată de către instanța de recurs la etapa judecării acestuia.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, cu dispunerea achitării inculpatului, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Analizând motivele invocate în recursul ordinar, în raport cu soluția adoptată de către prima instanță și instanța de apel, precum și actele cauzei, instanța de recurs conchide că în speță se constată erori de drept, care sunt cuprinse în temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea constatării inexistenței instigării inculpatei la săvârșirea infracțiunii.

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

Alineatul (3) al aceluiași articol stabilește că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

Conform dispozițiilor art. 7 alin. (6) Cod de procedură penală, hotărârile Curții Constituționale privind interpretarea Constituției sau privind neconstituționalitatea unor prevederi legale sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, instanțele de judecată și pentru persoanele participante la procesul penal, totodată alineatul (8) al aceluiași articol mai stipulează că hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii pentru organele de urmărire penale, procurori și instanțele de judecată.

7.2. În aceeași ordine de idei, în Hotărârea Curții Constituționale nr. 10 din 16 aprilie 2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28 mai 1998 cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova, în redacția Hotărârii nr. 39 din 09.07.2001, Curtea a stabilit că „*principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, tratatele internaționale ratificate și cele la*

care Republica Moldova a aderat, sunt parte componentă a cadrului legal al Republicii Moldova și devin norme ale dreptului intern.

În sensul acestei interpretări, în Republica Moldova dreptul intern și cel internațional reprezintă un tot întreg, o structură unitară. Așadar, în categoria actelor normative se includ și normele internaționale la care Republica Moldova este parte. Având în vedere că prin interpretarea prevederilor Convenției Europene, Jurisprudența CtEDO face parte din dreptul accesoriu la tratatul internațional (soft law), ea devine parte a dreptului intern.”

Conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 7g din 23 februarie 2016, pct. 102, Colegiul penal lărgit reține că procesul penal trebuie să fie guvernat de principii fundamentale, cum ar fi, „legalitatea, prezumția nevinovăției, principiul aflării adevărului, principiul oficialității, garantarea libertății și siguranței persoanei, garantarea dreptului la apărare, dreptul la un proces echitabil, egalitatea părților în proces.”

Astfel, în cauza Prince Hans-Adam II de Liechtenstein vs Allemagne din 12 iulie 2001, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a menționat, că statele semnatare și-au asumat obligații de natură să asigure ca drepturile garantate de Convenție să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, iar cele cuprinse în art. 6 au tocmai acest scop: efectivitatea dreptului la un proces echitabil, impunându-se statelor o obligație de rezultat: adoptarea în ordinea juridică internă a măsurilor corespunzătoare și a mijloacelor necesare realizării acestei obligații.

7.3. La adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) Cod de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate:

- 1) *dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul;*
- 2) *dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat;*
- 3) *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea;*
- 4) *dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.*

Totodată, art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, prevede că sentința de achitare se adoptă *dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.*

7.4. Colegiul penal lărgit, în urma analizei complexe a cauzei, conchide că temeiul de achitare indicat supra se constată cu certitudine în speță și, prin urmare, se impune necesitatea casării deciziei instanței de apel și a sentinței primei instanțe, deoarece ele au comis erori de drept care condiționează intervenția instanței de recurs, cu admiterea recursului și cu dispunerea achitării inculpatei, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

7.5. În acest sens, Colegiul penal lărgit menționează că art. 414 Cod de procedură penală, prevede că chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: *dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost săvârșită; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele sunt admisibile și corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.*

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel,

acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârile instanțelor judecătorești urmează a fi desființate, cu rejudecarea cauzei.

7.6. Verificând argumentele invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit constată că instanțele inferioare la examinarea cauzei au comis erori de drept, pronunțând soluții, fără respectarea unor prevederi legale, a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, precum și a practicii judiciare stabilite.

După cum s-a indicat supra, potrivit legislației procesuale în vigoare, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material. Sub acest aspect, instanța de recurs menționează că, argumentele invocate de către inculpată și-au găsit confirmare și se atestă că, instanțele inferioare nu au constatat și nu au apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpatei în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și de drept material, în coraport cu prevederile art. 6 din Convenție și jurisprudența CtEDO, în cauzele (Pareniuc vs. Moldova din 01 iulie 2014, Teixeira de Castro vs Portugalia din 09 iunie 1998, Ramanauskas contra Lituaniei din 05 februarie 2008, Khudobin c. Rusiei din 26 octombrie 2010 și Sandu c. Moldovei din 11 februarie 2014) și pct. 25.4 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22 decembrie 2014 „Cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție”.

În sensul vizat se atestă, că prin hotărârea din 01 iulie 2014 în cauza Pareniuc vs. Republica Moldova, CtEDO a constatat violarea art. 6 §1 din Convenție, care s-a manifestat prin faptul că procesul penal împotriva lui Pareniuc V.V. nu a fost echitabil, astfel, CtEDO a reamintit că *„admisibilitatea și evaluarea probelor constituie un aspect care este reglementat de legislația națională și că, în principiu, instanțelor judecătorești naționale le revine obligația de a le aprecia (Van Mechelen și alții c. Olandei, 23.04.1997). Totuși, admiterea unor probe poate să conducă la inechitatea unui proces. Astfel, în cazul, de exemplu, obținerii probelor ca urmare a unei provocări sau înscenări din partea poliției (Teixeira de Castro c. Portugaliei, 09.06.1998).”*

În ceea ce privește provocarea din partea poliției, CtEDO a statuat în cauza Teixeira de Castro vs Portugalia că, dreptul la un proces echitabil ar putea fi încălcat în cazul în care colaboratorii de poliție nu s-au limitat la investigarea activității infracționale ale unui suspect într-un mod esențialmente pasiv, însă au exercitat o influență pentru a provoca săvârșirea unei infracțiuni, care, în caz contrar, nu ar fi fost comisă.

În cauza Vanyan vs Rusia, hotărârea din 15 decembrie 2005, CtEDO a constatat că problema provocării poate fi pusă chiar și în situațiile în care activitatea respectivă a fost efectuată de către o persoană privată care a acționat ca un agent sub acoperire, în timp ce aceasta a fost de fapt organizată și condusă de către colaboratorii de poliție.

Având în vedere importanța principiilor indicate supra, CtEDO a constatat în cauza Ramanauskas vs Lituania, hotărârea din 05 februarie 2008 că, în cazul în care un

acuzat susține că a fost provocat la săvârșirea unei infracțiuni, instanțele judecătorești trebuie să examineze minuțios materialele dosarului, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil în sensul articolului 6 §1 din Convenție toate probele obținute în rezultatul provocării de către poliție trebuie să fie excluse.

În cele din urmă, dacă informația prezentată de către organele de urmărire penală nu permite Curții să conchidă că reclamantul a fost subiectul unei provocări din partea poliției, este esențial ca în fiecare cauză Curtea să examineze calitatea evaluării de către instanțele naționale a pretensei provocări și să se asigure că acestea au respectat în mod corespunzător drepturile acuzatului la apărare, în special dreptul la o procedură contradictorie și la egalitatea armelor (*Edward Lewis și Lewis c. Regatului Unit*).

Astfel, în cauza *Pareniuc vs. Republica Moldova*, de către Curte a fost constatată încălcarea art. 6 §1 din Convenție, din cauza lipsei de echitate procedurală la nivel național. În calitate de încălcare Curtea a evidențiat problema folosirii probelor obținute prin instigarea și provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii.

7.7. Colegiul penal lărgit consideră necesar de menționat că în situația în care un acuzat susține că a fost provocat la săvârșirea unei infracțiuni, instanțele judecătorești trebuie să examineze minuțios materialele cauzei penale, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil, toate probele obținute în rezultatul provocării de către organul de urmărire penală trebuie să fie excluse.

Pentru a verifica dacă persoana a fost provocată să săvârșescă infracțiunea, instanțele judecătorești trebuie să stabilească dacă ea putea fi în mod rezonabil considerată ca fiind implicată în activitatea infracțională respectivă până la implicarea organului de urmărire penală.

La fel, este de menționat că în cazul în care implicarea organului de urmărire penală se limitează la asistarea unei persoane, la înregistrarea săvârșirii unei acțiuni ilegale de către o altă persoană privată, factorul determinant rămâne a fi comportamentul celor două persoane.

Prin urmare, întrucât *Adriana Popescu* a invocat constant argumentul instigării și provocării la săvârșirea infracțiunii, urmează a fi apreciat modul în care instanțele judecătorești au apreciat comportamentul lui *Veronica Rusnac* și a colaboratorilor CNA, sub acest aspect în prezenta cauză.

7.8. Generalizând asupra jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturilor Omului în materie (*hotărârea Teixeira de Castro contra Portugaliei*, din 09 iunie 1998, *hotărârea Ramanauskas contra Lituaniei*, din 05 februarie 2008, *hotărârea Khudobin contra Rusiei*, din 26 octombrie 2010 și *hotărârea Sandu contra Moldovei*, din 11 februarie 2014 etc.), se reține existența provocării la acte de corupere, dacă sunt întrunite următoarele condiții cumulative:

- acțiunea presupusă ca act de corupere tinde să fie probată prin solicitarea care provine de la o persoană ce avea sarcina să descopere infracțiunea sau când există o determinare directă la comiterea unui act de corupere din partea unui denunțator;

- lipsesc indici obiectivi că fapta ar fi fost săvârșită fără această intervenție a agenților statului, care nu s-au limitat la investigarea activității infracționale ale unui suspect într-un mod esențialmente pasiv, însă au exercitat o influență pentru a provoca săvârșirea unei infracțiuni;

- nu există suspiciuni obiective că persoana ar fi implicată în acte de corupție înainte de implicarea agenților statului sau, după caz, a persoanelor private care

acționează sub supravegherea agenților statului.

Colegiul penal lărgit indică că în speța dată sunt întrunite toate aceste trei condiții pentru a fi recunoscută instigarea și provocarea infracțiunii.

7.9. În acest sens, Colegiul penal lărgit indică că conform ordonanței de punere sub învinuire din 30 iulie 2013 (f.d. 149, vol. I) și a rechizitoriului (f.d. 177-178, vol. I), Adriana Popescu a fost învinuită că „*activând în funcția de procuror în Procuratura raionului Florești, (...), la 02 aprilie 2013, în procesul examinării materialelor procesului penal cu nr. 840 din 27 decembrie 2012, pornit pe faptul tentativei de sustragere a unor țevi confecționate din metal de la stația de pompare a apei nr. 4 amplasată pe teritoriul s. Lunga, r-nul Florești, care aparține SA „Apele Moldovei”, nu a acceptat propunerea de neîncepere a urmăririi penale din 18 martie 2013, înaintată de către ofițerul de urmărire penală Andrian Smoleac din cadrul Secției de Urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Florești și a pornit urmărirea penală conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu atribuirea numărului statistic 2013380159.*

La 15 mai 2013, în calitate de bănuț în cadrul cauzei penale respective a fost recunoscut și audiat cet. Vitalie Rusnac, născut la 02 iulie 1972, locuitor al mun. Bălți, str. Heciului 112, fiind asistat la acțiunea nominalizată de apărătorul ales Veronica Rusnac, soția acestuia, care și-a confirmat împuternicirile sale prin prezentarea unui mandat Seria MA nr. 0234460 din 15 mai 2013.

Ulterior, Adriana Popescu, depistând faptul că Veronica Rusnac nu întrunește condițiile de participare în procesul penal ca apărător, prevăzute la art. 67 alin. (2) Cod de procedură penală, nu poate fi apărător conform restricțiilor prevăzute de art. 12 din Legea nr. 1260-XV din 19 iulie 2002, „Cu privire la avocatură”, nu are împuterniciri de a participa în continuare pe respectiva cauză penală, precum și constatând existența circumstanțelor care exclud participarea Veronicăi Rusnac în această calitate și fără a o înlătura din procesul penal în modul prevăzut de art. 72 Cod de procedură penală, începând cu 27 mai 2013, în urma discuțiilor avute cu Veronica Rusnac, în biroul de serviciu cu nr. 5 din incinta Procuraturii raionului Florești, care au continuat și la 29 mai 2013, având ca obiect prezentarea de către ultima a unui mandat în calitate de avocat stagiar în cadrul efectuării acțiunilor de urmărire penală pe cauza penală nr. 2013380159 în apărarea intereselor bănuțului Vitalie Rusnac, nu a reacționat la încălcarea procesuală stabilită și sub pretextul că nu v-a întreprinde acțiuni pentru pornirea urmăririi penale în privința ei și nu va sesiza Uniunea Avocaților din Republica Moldova privind prezentarea acestui mandat de către un avocat stagiar care nu are drept de participare în procese penale și astfel nu-i vor fi create impedimente în cadrul stagiului său ca avocat, prin extorcare, a pretins de la ea bani ce nu i se cuvin în sumă totală de 8000 lei, mijloace bănești pe care le-a acceptat și primit personal de la Veronica Rusnac la 31 mai 2013, aproximativ la ora 09.00, în biroul de serviciu cu nr. 5 din cadrul Procuraturii raionului Florești, amplasat pe adresa or. Florești, str. Alexei Brînză 15, fapt după care a fost reținută de colaboratorii Direcției Generale Teritoriale Nord a Centrului Național Anticorupție și Procuraturii Anticorupție.”

7.10. În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit reține, că inculpata a fost condamnată în temeiul probelor obținute în cadrul activității speciale de investigații din 31 mai 2013, atunci când Veronica Rusnac, fiind echipată de organul de urmărire penală cu dispozitive speciale de înregistrare a convorbirii și cu banii – 8000 lei

marcați, i-a transmis bani lui Adriana Popescu. Bani fiind puși la dispoziție de organul de urmărire penală, în baza cererii lui Rusnac Veronica (f.d. 7, vol. I), în care a indicat că nu dispune de o astfel de sumă de bani.

Din probele aduse de acuzare nu reiese că pînă la 29 mai 2013 - 31 mai 2013, organul de urmărire penală ar fi dispus de vreo probă - informație obiectivă precum că, Adriana Popescu a fost implicată anterior în acțiuni de luare de mită - corupție.

În plângerea sa din 29 mai 2013 depusă la CNA (f.d. 5-6, vol. I), Veronica Rusnac a susținut că inculpata i-a cerut o anumită sumă de bani. Însă, stenogramele convorbirilor dintre ele (f.d. 16 – 17, vol. I), (f.d. 32 - 35, vol.I), inclusiv în cadrul operațiunii sub acoperire, indică contrariul, anume Veronica Rusnac a fost persoana care insistent a instigat-o pe inculpata Adriana Popescu să primească banii, se târguia cu ea, la ce ultima nu a oferit nici un răspuns clar de acceptare a cărorva sume de bani, reieșind din probele administrate.

Aceasta, în opinia Colegiul penal lărgit, demonstrează clar că inculpata a fost supusă unei acțiuni de convingere, instigare și provocare flagrantă de a se implica în activitatea infracțională de care a fost condamnată, în lipsa vreunui indiciu că infracțiunea ar fi fost săvârșită fără această instigare și provocare.

În acest sens, Colegiul penal lărgit stabilește că probele ce au stat la baza condamnării lui Adriana Popescu de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, sunt lovite de nulitate, deoarece pînă la momentul provocării și implicării colaboratorilor CNA, prin intermediul lui Veronica Rusnac, nu au existat suspiciuni obiective confirmate prin probe, că Adriana Popescu ar fi fost implicată în acțiuni de corupție.

Ca urmare, probele administrate la caz începând cu data de 29 mai 2013, în conformitate cu art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe, acestea fiind obținute prin instigarea insistentă și provocarea persoanei la săvârșirea infracțiunii și prin urmare se exclud din dosar și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare.

La acest capitol, reieșind din cele menționate, Colegiul penal lărgit constată că partea apărării începând încă de la faza urmăririi penale (f.d.55-58, vol. I), la faza judecării în prima instanță (f.d.98, 99, 100, 102, 156-163, 164-168 vol. II), mai apoi în cererea de apel (f.d.200-202, vol. II) și de recurs ordinar (f.d.10, vol. III), a susținut că inculpata a fost victima unei provocări, iar în această situație ținea de obligația acuzării de a demonstra faptul că nu a existat nici o provocare. În absența unor asemenea dovezi, era de obligația primei instanțe și instanței de apel să examineze circumstanțele cauzei și să întreprindă acțiunile necesare pentru stabilirea adevărului și existenței sau nu a actului de instigare și provocare. Astfel, ambele instanțe și-au motivat greșit soluția asupra instigării și provocării inculpatei, fără a ține cont de jurisprudența CtEDO.

7.11. Reieșind din cele expuse, Colegiul penal lărgit consideră că instanțele judecătorești în sentință (f.d.188-189, vol. II) și în decizie (f.d.281- 282, vol. II) s-au expus superficial asupra motivului dacă acțiunile lui Veronica Rusnac, au avut efectul de a o provoca pe Adriana Popescu, la săvârșirea infracțiunii pentru care această ulterior a fost condamnată, sau dacă au existat careva indicii că infracțiunea ar fi fost comisă fără provocare. Deși, în prezenta cauză instanțele ierarhic inferioare au avut teme să bănuiască că a avut loc o provocare, acestea nu au apreciat elementele de fapt și de drept relevante, care ar fi putut să le ajute să distingă provocarea de la o formă

legală a unei activități de investigații, motivând greșit că nu a existat instigarea insistentă și provocarea în speța dată.

7.12. În opinia Colegiului penal lărgit faptul provocării, facilitării și încurajării persoanei la săvârșirea infracțiunii în speța dată, rezultă din următoarele probe:

- **declarațiile martorului Veronica Rusnac** date în cadrul urmăririi penale (f.d.11-12, 97-98, vol.I), unde fiind audiată a declarat că: „...*Dat fiind faptul că în acțiunile soțului nu existau elementele infracțiunii, deoarece el metalul dat la procurat, de către organul de urmărire penală de două ori a fost făcut material de refuz, însă în ambele cazuri materialul a fost anulat de procuror. Atunci a fost rugată de soț să meargă cu el la Florești ca avocat, pentru a fi audiați hamalii care erau prezenți atunci la fața locului și pentru a depune cerere de încetare a urmăririi penale. Pentru a fi acceptată să participe în anchetă și pentru a avea dreptul să înainteze careva cereri a eliberat mandat pe numele soțului. Mai târziu a fost telefonată de anchetator, care i-a spus că nu are dreptul să elibereze mandat și că este așteptată la procuror luni – 27 mai ora 09.00. La ora numită s-a prezentat la procuror. Intrând în cabinetul procurorului, ultima a început să o preseze că ea nu a avut dreptul să elibereze acest mandat, că a comis o infracțiune deosebit de gravă, amenințând-o că o să sesizeze Uniunea Avocaților și va primi mustrare, iar după aceasta nu va mai putea primi licența de avocat. După care a chemat-o în cabinetul său pe procurorul adjunct Lilia Mîțu, care de asemenea a repetat cuvintele procurorului Adriana Popescu, că ele se vor autosesiza și vor sesiza Uniunea Avocaților, aceste discuții au durat pe o perioadă de 3 ore jumătate. După care a fost întrebată, ce poate să propună ca această situație să nu se afle și ca ele să nu facă sesizare, la ce a răspuns că lasă la discreția lor propunerile. Atunci, Adriana Popescu menționând faptul că este pus în joc viitorul ei, și că ea trebuie să conștientizeze că dacă va fi făcută această sesizare, pentru a soluționa această problemă va avea nevoie de bani mulți, de aceea a numit suma de 10000 lei, oferindu-i termen până miercuri – 29 mai 2013, pentru a prezenta suma numită. Procurorul adjunct nu era prezent în birou, însă Adriana Popescu a menționat că suma dată trebuie împărțită cu procurorul adjunct, deoarece ultima cunoaște despre cazul dat. La 29 mai 2013 ora 09.00, s-a prezentat la d-na Popescu și sub pretextul că mașina este arestată și încă nu dispune de suma dată, a rugat-o să-i mai acorde timp. Ultima i-a oferit timp până vineri – 31 mai 2013. De asemenea a rugat-o să micșoreze suma de 10 000 lei, deoarece pentru ea era o sumă mare, rugând-o să o coboare măcar cu 2000 lei, la care ultima a căzut de acord, spunând că dacă vineri v-a prezenta 8000 lei, sesizarea nu va fi făcută iar mandatul va fi întors. Martorul a mai menționat că discuția din 29 mai 2013, a fost înregistrată de către ea cu telefonul mobil și la solicitarea organului de urmărire penală poate să prezinte suportul cu înregistrările respective.*

La 31 mai 2013, în jurul orelor 09.00, a intrat în incinta procuraturii or. Florești în biroul procurorului Adriana Popescu. Dar ultima nu era în birou, dar ea în birou nu a intrat, a închis ușa și a ieșit în holul procuraturii. Anterior a telefonat-o și a anunțat-o că vine, la ce Adriana Popescu i-a spus că o așteaptă. După ceva timp din biroul lui Lilia Mîțu a ieșit Adriana Popescu, s-au salutat și au intrat în biroul ei. Adriana Popescu a anunțat-o că anchetatorul Adrian Smoleac a transmis dosarul cu propunere către ea și a întrebat-o dacă a adus hîrtie de la partea vătămată, la ce a răspuns că partea vătămată e plecată în Ucraina și va reveni luni. În acest timp, în birou a intrat Adrian Smoleac și a rugat-o să iasă pe o clipă. După câteva minute

Adrian Smoleac a ieșit din cabinet și ea a intrat din nou. Adriana Popescu a informat-o că o să transmită dosarul înapoi anchetatorului cu careva indicații, anchetatorul la rândul său o să cheme un avocat de serviciu, o să facă audierea și o să scoată procesul verbal de audiere și mandatul din dosar. De asemenea inculpata a asigurat-o că toate întrebările ce urmează a fi rezolvate de ea conform înțelegerii prealabile, vor fi soluționate în modul corespunzător. După ce a asigurat-o că va soluționa problema, a numărat banii, după care Adriana Popescu a ridicat coperta unui dosar care era pe masă, martorul a pus banii în acest dosar și a închis coperta. Au mai schimbat careva amabilități și și-au luat rămas bun.

Martorul a mai menționat că d-na Popescu, contra sumei de 8000 lei, a asigurat-o că nu va sesiza Uniunea Avocaților din motivul că ea nu era în drept să prezinte un astfel de mandat și că toată suma de bani pe parcursul discuției, în jur de câteva minute era la ea în mână și Adriana Popescu a văzut acești bani. Martorul a început să-i numere de fața inculpatei, însă Adriana Popescu spunând că are încredere în ea, a oprit-o și ea a pus banii la locul indicat de aceasta.

Declarațiile martorului Rusnac Veronica date în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe (60-64, vol.II), unde a declarat că „în luna noiembrie 2012 a aflat de la soțul său, Vitalie Rusnac că în privința lui s-a intentat o cauză penală pe tentativă de furt. Era chemat în raionul Florești atât de ofițerul de urmărire penală, cât și de procuror. În luna decembrie 2012 soțul său i-a spus că de către ofițerul de urmărire penală a fost înaintată propunerea de încetare a urmăririi penale, din motivul lipsei elementelor infracțiunii. Însă, propunerea de încetare a urmăririi penale a fost respinsă de către procurorul Adriana Popescu și pornită urmărirea penală. În luna mai 2013 soțul său, Vitalie Rusnac a rugat-o să meargă cu el la organul de urmărire penală, deoarece i s-a atribuit calitatea de bănuț. Ea trecând stagierea de avocat, a mers cu Vitalie Rusnac și a depus o cerere de încetare a urmăririi penale. Cererea nu s-a luat în considerație și la aceeași dată, la 15 mai 2013 Vitalie Rusnac a fost recunoscut în calitate de bănuț. A prezentat mandat de a participa pe cauza penală. După ce a părăsit încăperea Inspectoratului de Poliție Florești, fiind în drum spre mun. Chișinău, a fost apelată de anchetatorul Adrian Smoleac, care i-a comunicat că nu găsește în baza de date a Ministerului Justiției numărul legitimației indicat în mandat, rugând-o să prezinte o copie a legitimației. Peste câteva zile, soțul său a prezentat legitimația în original. Nu ține minte data, într-o zi a telefonat-o soțul său, Vitalie Rusnac și i-a spus că procurorul dorește să discute cu ea, transmițându-i telefonul procurorului. Atunci, procurorul Adriana Popescu i-a spus că, ea nu a avut dreptul să participe în cauza penală, că a încălcat legislația și în două ore să se prezinte la ultima în birou. I-a spus procurorului că se află în Chișinău, și nu are posibilitatea să se prezinte în decurs de două ore. Atunci, procurorul Adriana Popescu i-a fixat data de 27 mai 2013, ora 09.00, pentru a se prezenta la ultima în birou. La data convenită s-a prezentat în biroul procurorului. Acolo s-a început o discuție neplăcută, precum că ea prin acțiunile sale a comis o infracțiune gravă, că procuratura este nevoită să se autosesizeze, că va fi făcută o plângere către Biroul avocaților pentru a fi sancționată și după aceasta nu va mai primi niciodată licență de avocat. Aceste presiuni, amenințări, au durat pe parcursul a câteva ore. Deoarece nu a mai rezistat presiunilor, i s-a făcut rău, fiind chemată salvarea. După aceasta procurorul Adriana Popescu a întrebat-o ce poate ea să propună ca să uite cazul dat. La care ea a răspuns că lasă la discreția ei propunerile. Atunci, procurorul i-a numit

suma de 10 000 lei, pentru ca să nu scrie plângere la Biroul Avocaților pe numele ei, și i-a stabilit un termen de până la 29 mai 2013 pentru a prezenta suma de 10 000 lei, asigurând-o că îi va returna mandatul depus la dosar. La data de 29 mai 2013 ora 09.00 după cum au stabilit, s-a prezentat la procuror, și ne dispunând de suma dată a rugat-o să îi mai acorde un termen și să îi micșoreze suma de bani, pentru că este o sumă mare. Pentru a se asigura, a înregistrat convorbirea pe telefonul mobil a soțului său, care se afla în acea zi la ea. Procurorul Adriana Popescu a căzut de acord, a micșorat suma până la 8 000 lei și i-a acordat termen pînă la 31 mai 2013. Înțelegând că nu are de unde să găsească așa sumă, și deoarece nu era vinovată, a apelat la Centru Național Anticorupție, care au primit cererea depusă, înregistrarea audio și la data de 31 mai 2013 i-au înmănat suma de 8 000 lei. La 31 mai 2013 s-a prezentat la procuratură. A deschis ușa procurorului Adriana Popescu, în birou nu se afla nimeni. A închis ușa și a apelat-o telefonic pe Adriana Popescu, ultima i-a comunicat că se află la procurorul-adjunct Lilia Mîțu. Apoi, intrând în birou, i-a spus procurorului că a adus banii care i-a solicitat, i-a scos din portmoneu și ținându-i în mână a întrebat-o care sunt garanțiile că incidentul care s-a format va fi aplanat, la care ultima l-a chemat pe ofițerul de urmărire penală Adrian Smoleac, care au discutat ceva timp de 10-15 min, ea fiind rugată să iasă din birou. După discuția petrecută, ea a intrat în birou și doamna Adriana Popescu a informat-o că a trimis cauza penală înapoi la organul de urmărire penală cu indicațiile cuvenite, iar de către ofițerul de urmărire penală va fi invitat un alt avocat din oficiu care va participa în cauza penală, după care mandatul îi va fi restituit. Atunci ea a început a număra banii față de procuror, însă ultima a oprit-o spunând că are încredere în ea, a ridicat coperta unui dosar penal care era în apropierea sa, indicându-i să pună banii acolo, ceea ce și a făcut. După care a mai schimbat careva discuții referitoare la cauza penală a soțului său.

A mai completat că, procurorul Adriana Popescu urma să nu facă sesizare pe numele ei la Biroul Avocaților, urma să invite un alt avocat pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală și să-i returneze mandatul depus la dosar. A întrebat procurorul dacă este posibil să îi returneze mandatul la data de 31 mai 2013, la care a primit răspuns că nu este posibil deoarece urmează să fie efectuate careva acțiuni. La 31 mai, procurorul a văzut banii la ea în mână, deoarece i-a ținut în mână în timpul discuției pe parcursul a 20 - 30 minute. A concretizat că, la data de 27 mai 2013 cînd se afla în biroul procurorului Adriana Popescu, întîmplător ușa a fost deschisă de către procurorul-adjunct, Lilia Mîțu care a fost invitată în birou de către Adriana Popescu și atunci i s-a spus doamnei Lilia Mîțu că, iată s-a prezentat doamna cu mandatul, la care Lilia Mîțu a spus că este necesar de autosesizat, deoarece este o încălcare gravă, apoi a plecat. La data de 27 mai, după ce i s-a administrat de către medici preparatul necesar, și-a revenit la normal, și discuția cu procurorul a durat aproximativ încă o oră. Doamna Adriana Popescu nu a telefonat-o niciodată, deoarece au convenit să nu discute prin telefon. A sesizat CNA deoarece a considerat că este nevinovată și neîntemeiat i s-a solicitat suma de bani”.

Declarațiile martorului Vitalie Rusnac depuse în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe (f.d.67-72, vol.II), unde a declarat că „la sfârșitul lunii noiembrie 2012 a fost telefonat de către o persoană, care i-a propus să se întâlnească și să îi arate metal. Astfel, s-a întîlnit cu această persoană cu care a plecat în satul Sevirova, raionul Florești. În apropierea unei stații de pompare a apei, acea persoană i-a arătat care țevi pot fi tăiate. Au convenit prețul, atunci acea persoană i-a dat copia

buletinului de identitate, iar el i-a transmis cu titlu de avans suma de 10 000 lei. A doua zi, când au început lucrările de tăiere a țevilor, s-au apropiat colaboratorii de poliție care au comunicat că, aceasta este o cotă valorică și nu au dreptul să taie aceste țevi. S-au prezentat la Inspectoratul de poliție Florești, unde au dat explicații și apoi au plecat. Aproximativ peste o lună de zile, a fost telefonat de către anchetatorul Adrian Smoleac și invitat la Inspectoratul de poliție Florești. Ajungând la poliție, anchetatorul Adrian Smoleac i-a spus că urmează să se prezinte la procuror. Procurorul i-a comunicat că în privința lui este pornită o cauză penală și urmează să plece la ofițerul de urmărire penală care îi va explica ce urmează să facă. Venind la ofițerul de urmărire penală, Adrian Smoleac, i-a comunicat că, urmează să fie căutată persoana care i-a propus metalul spre vânzare și i-a lăsat copia buletinului de identitate. Atunci, Adrian Smoleac i-a spus că nu intră în funcțiile lui să caute el persoana în cauză, și i-a dat de înțeles că problema poate fi rezolvată. La întrebare cum poate fi rezolvată problema, la ce ultimul i-a numit suma de 5 000 lei. I-a dat cât avea la el, 4 500 lei. Adrian Smoleac i-a spus că va închide dosarul și mai mult nu îl va deranja. Însă, peste o lună de zile a fost telefonat de procurorul Adriana Popescu, care i-a cerut să se prezinte la procuratură, deoarece în privința lui este intentată o cauză penală. S-a prezentat la procuror, care i-a comunicat că pentru a fi închis acest dosar trebuie să prezinte un certificat de la SA „Apele Moldovei”, precum că ei nu au careva pretenții. Atunci, s-a înțeles cu șeful de la SA „Apele Moldovei” că va restabili toate țevile, în schimbul unui certificat în care se va indica că nu au careva pretenții. A restabilit toate țevile, însă certificatul în cauză așa și nu i-a fost eliberat. Peste câteva zile, iarăși a fost telefonat de către procurorul Adriana Popescu, care i-a comunicat că urmează să se prezinte cu un avocat pentru a-i fi înaintată învinuirea. S-a prezentat la ofițerul de urmărire penală Adrian Smoleac, pe care l-a întrebat dacă, poate să îi apere interesele soția sa, care la acel moment era avocat stagiar, la ce Adrian Smoleac i-a răspuns că poate. Astfel, s-a prezentat la Inspectoratul de Poliție Florești, unde a fost audiat el, hamalii. Apoi, Adrian Smoleac i-a spus că procurorul nu este mulțumit, și astfel a înțeles că el ar mai trebui să dea încă 3 000 lei pentru procuror. În acea zi a dat doar 1500 lei, deoarece mai mult nici nu avea. Ofițerul i-a spus că va rezolva această problemă și el poate să plece. Peste o zi, iarăși la telefonat ofițerul de urmărire penală Adrian Smoleac, care i-a spus că soția lui, nu avea dreptul să îi apere interesele, și urmează să se prezinte imediat la el, cu licența soției sale. A doua zi, s-a prezentat cu legitimația de avocat stagiar a soției sale, și împreună cu Adrian Smoleac au plecat la procurorul Adriana Popescu. Procurorul a solicitat prezența soției sale. Atunci, el a telefonat-o pe soția sa și procurorul a vorbit cu ea și s-au înțeles că a doua zi soția urmează să se prezinte. Atunci, procurorul i-a spus că dacă soția lui nu se va prezenta, ea va informa Biroul de Avocați și îi va crea mari probleme și va pune cruce pe cariera ei de avocat. A doua zi, împreună cu soția sa au venit în ora. Florești. Soția sa a plecat la procuror. A intrat pe la ora 09.00 și a ieșit pe la ora 13.00. Nu cunoaște despre ce au vorbit, însă când a ieșit soția sa a început să se certe cu el, spunându-i că procurorul îi cere suma de 10 000 lei pentru a-i întoarce mandatul de avocat, acordându-i termen de 3 zile. Au plecat la CNA unde au depus o plângere.

A mai relatat că, soția sa Veronica Rusnac s-a întâlnit cu procurorul Adriana Popescu de 2-3 ori. Deoarece nu s-a putut transmite suma de 10 000 lei, soția i-a mai cerut procurorului un termen ca să o poată aduna. După cum își aduce aminte prima

discuție purtată, a fost înregistrată la telefonul său mobil, care se afla la soția sa. S-a înregistrat convorbirea purtată, deoarece soția sa, a înțeles că i se vor cere bani, deoarece procurorul îi spunea să vină să discute, că ea tot este femeie, și totul se poate de hotărât.

- procesul-verbal de examinare a obiectului din 29 mai 2013, prin care a fost supusă examinării stenograma comunicărilor audio care au fost purtate la 29 mai 2013 de către cet. Veronica Rusnac și Adriana Popescu (f.d.16-17, vol.I);

- stenograma comunicărilor audio interceptate care au fost purtate de către cet. Veronica Rusnac și Adriana Popescu la 31 mai 2013 (f.d.32-35, vol.I).

Analizând aceste probe, Colegiul penal lărgit, constată că în conținutul convorbirilor din stenogramele anexate la dosar și declarațiile martorilor expuse supra sunt contradicții esențiale și nu se conțin în stenograme careva date precum că Adriana Popescu ar fi cerut, cu atât mai mult extorcat suma de bani de la Veronica Rusnac, fapt ce afectează grav credibilitatea acestor martori.

La fel, din conținutul stenogramelor convorbirilor (f.d. 17, vol.I) nu rezultă clar cu ce a fost de acord Adriana Popescu, când Veronica Rusnac a menționat că nu dispune de suma de 10000 lei, și dacă 8000 va fi suficient, ori în stenograme după cuvintele: „*cu suma...*”, inculpata Adriana Popescu răspunde: „*Doamna Veronica, hai...*”, aceste puncte provoacă bănuieli, la fel din stenograme nu rezultă că inculpata a fost de acord ca suma de 8000 lei să-i fie transmisă pentru a nu comunica Uniunii Avocaților din Republica Moldova privind prezentarea unui mandat de către Veronica Rusnac ca avocat stagiar, care nu are drept de participare în procese penale și nu va întreprinde acțiuni pentru pornirea urmăririi penale.

În aceste stenograme se atestă că Veronica Rusnac a întrebat-o pe Adriana Popescu: „*.....8000 o să ajung ca să...*”, la ce ultima îi răspunde: „*Cred că o să fie bine..... ne aduceți hotărârea lui Fiștiuc privitor la faptul că nu mai are careva obiecții și primim hotărârea.*”, unde iarăși figurează punctele care provoacă bănuieli, apoi la finalul convorbirii din 29 mai 2013 (f.d. 17, verso, vol. I), Adriana Popescu menționează că: „*Eu vă spun că o să discutăm.....*”, ulterior la 31 mai 2015, din stenograma convorbirilor dintre acestea (f.d. 32, verso, vol. I) se observă că Veronica Rusnac spune că: „*Mai pe scurt așa: unu, doi, trei.....*”, la ce Adriana Popescu zice: „*Eu te cred din cuvânt, nu discut altceva.*”, iarăși fiind punctele care provoacă bănuieli, nefiind clar pentru ce Veronica Rusnac a dat banii și nu există careva date concrete ce ar indica la încercarea inculpatei de a pretinde, accepta, primi și extorca bani de la Veronica Rusnac.

Totodată, Colegiul penal lărgit invocă că chiar dacă în înregistrarea video se vede cum Adriana Popescu ridică o copertă de dosar arătându-i lui Veronica Rusnac unde să pună banii, această probă nu poate fi admisibilă în speța dată, fiindcă banii – 8000 lei, au fost oferiți și marcați de CNA (f.d. 22, vol. I), adică organul de urmărire penală a depășit gradul de cercetare pasivă a unei activități infracționale oferind banii – 8000 lei, iar din conținutul acestor înregistrări, se observă cum Veronica Rusnac din proprie inițiativă instigă insistent inculpata Adriana Popescu, scoate banii și într-un interval de câteva minute ține banii în mână, astfel instigând-o pe inculpată, discutând între timp cu inculpata dosarul penal al soțului său, prin ce se confirmă atitudinea evidentă de provocare a acesteia, or din stenograme rezultă că inculpata nu a întreprins acțiuni active și nu a cerut nicicând să fie înmânate careva sume de bani de către Veronica Rusnac, pentru careva-i acțiuni.

7.13. Cu referire la credibilitatea declarațiilor denunțatorului, martorului Veronica Rusnac, descrise deja, s-a statuat:

- că nu se confirmă declarațiile martorului Veronica Rusnac referitor la faptul, precum că, Adriana Popescu începea discuția despre suma necesară (f.d. 61, vol. II), fiindcă acestea se combat prin conținutul convorbirilor din stenogramele anexate la dosar din care rezultă, că Adriana Popescu nu a cerut nicicând suma invocată de martor ca pretinsă a fi extorcată;

- declarațiile martorului Veronica Rusnac referitor la faptul că, după ce i-a comunicat lui Adriana Popescu că a adus banii, ultima a început aplanarea conflictului, dându-i indicațiile corespunzătoare anchetatorului Adrian Smoleac, ori acestea nu se confirmă prin careva probe, și se contrazic cu depozițiile martorului Adrian Smoleac, care a relatat că în ziua reținerii Adrianei Popescu, a fost la ultima în birou și au discutat despre alte cauze penale, și nicidecum nu a indicat la faptul că a primit de la aceasta careva indicații referitor la cauza penală intentată în privința lui Vitalie Rusnac, sau mandatul avocatului anexat la acea cauză penală ilegal de către Veronica Rusnac;

- în plângerea depusă la CNA de Veronica Rusnac (f.d.5-6, vol. I), se indică că *„a fost telefonată de anchetator care i-a spus că nu are dreptul să elibereze și să prezinte mandatul dat și că urmează să se prezinte la procuror”*, ulterior la faza de urmărire penală, fiind audiată în calitate de martor (f.d.97, 98, vol. I), declară că *„anterior a telefonat-o pe inculpată și a anunțat-o că vine, la ce ultima i-a răspuns că o va aștepta”*, în ședința primei instanțe a declarat că: *„procurorul Adriana Popescu i-a fixat data de 27 mai 2013 ora 09.00, pentru a se prezenta la ultima în birou”* (f.d.60 verso, vol. II), însă din înregistrarea convorbirilor pe stenograme dintre acestea, la data de 29.05.2013, (f.d.16, vol. I), reiese că aceasta declară că *„Am ieșit eu la dumneavoastră ca să rezolvăm problema mea”*, *„soțul avea niște metal țvetnoi”*. În continuare Veronica Rusnac spune: *„...Ofițerul de urmărire penală, dumneavoastră oricum dacă faceți propunere de refuz o puteți anula”*. Inculpata nu înțelege despre ce este vorba și o întreabă *„Și aveți în vedere?”*. Răspunsul este *„De refuz în pornire a urmăririi penale”*. Inculpatei nu îi este clar și o mai întreabă *„Pe care cauză?”*, la care Veronica Rusnac i-a răspuns *„Pe ... cu trubele”*. Din conținutul acestor convorbiri este clar că inițiativa de a se prezenta la procuror îi aparține lui Rusnac Veronica și nu inculpatei, iar această vizită a avut scopul de a soluționa problema soțului în altă cauză penală și nu de a soluționa problemele apărute în privința mandatului, după cum este indicat în rechizitoriu.

- declarațiile lui Veronica Rusnac din stenogramă (f.d.17, vol. I), unde ea declară că *„eu am dat în judecată și am contactat-o pe mama, mama este peste hotare ca să-mi trimată...”*, vin în contradicție cu cererea ei (f.d.7, vol. I), unde ea indică că *„eu nu dispun de o astfel de sumă de bani, rog să-mi fie eliberată de CNA suma de 8000 lei, pentru a-i transmite mai departe procurorului Adriana Popescu”*;

- declarațiile lui Veronica Rusnac vin în contradicție și cu declarațiile altui martor al acuzării, Vitalie Rusnac – soțul denunțatorului, care a declarat în prima instanță (f.d.72, vol. II), că *„soția sa a înțeles că în privința lui nu este intentat dosar penal și vor să smulgă bani din el, permanent îl întrebau de la lucru și au vrut ca să se înceteze toate acestea”*. De unde rezultă cu totul alt motiv de instigare și provocare la dare de mită și de pedepsire a procurorului Adriana Popescu, pentru că a intentat dosar penal în privința lui Vitalie Rusnac, motiv de a se răzbuna.

7.14. Colegiul penal lărgit invocă că aceste contradicții esențiale în declarațiile lui Veronica Rusnac, inclusiv în coraport cu alte probe pun la dubiu rezonabil credibilitatea denunțatorului și declarațiile acesteia, care nu pot fi apreciate ca o probă veridică și pertinentă, la fel nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, or dubiile în privința acestora nu pot fi înlăturate și conform prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, acestea se interpretează în favoarea inculpatului.

7.15. Colegiul penal lărgit mai remarcă și faptul, că martorul Veronica Rusnac este martorul denunțator decisiv în speța dată, adică persoana, care a declarat despre săvârșirea pretinsei infracțiuni, și respectiv în acest sens, Veronica Rusnac rămâne la propriu cu calitatea de persoană interesată în finalul cauzei și în atare circumstanțe numai declarațiile sale nu pot fi puse la baza unei hotărâri de condamnare ca probă de vinovăție în lipsa altor probe.

7.16. Instanța de recurs mai atestă că la baza unei hotărâri de condamnare nu pot fi puse nici declarațiile martorului Vitalie Rusnac, care este soțul martorului denunțator, Veronica Rusnac și în privința căruia a fost intentată cauza penală, la care a fost anexat ilegal mandatul avocatului stagiar - Veronica Rusnac, prezentat de ultima, declarațiile căruia, nu coroborează cu celelalte probe – declarațiile lui Veronica Rusnac din stenograme provoacă, dubii și la fel nu sunt credibile.

7.17. Colegiul penal lărgit invocă că în speță nu a fost confirmată prin probe pertinente, obiective și veridice învinuirea, că fapta infracțiunii coruperii pasive și anume extorcarea, pretinderea, acceptarea și primirea de 8000 lei de Adriana Popescu sub pretextul că nu v-a întreprinde acțiuni pentru pornirea urmăririi penale în privința ei și nu va sesiza Uniunea Avocaților din Republica Moldova privind prezentarea acestui mandat de către un avocat stagiar, care nu are drept de participare în procese penale și astfel nu-i vor fi create impedimente în cadrul stagiului său ca avocat, după cum au fost indicate în învinuire și constatate în fapta reținută de condamnare, de ambele instanțe ierarhic inferioare.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit mai menționează că infracțiunea de corupere pasivă este una formală și se consumă din momentul săvârșirii uneia dintre modalitățile normative care desemnează faptele prejudiciabile, adică din momentul pretinderii, acceptării, primirii și extorcării a remunerației ilicite.

În acest sens, se reține că prin extorcare, conform Dex (Dicționar explicativ al limbii române) se înțelege o acțiune de „*a obține ceva cu forța, prin amenințări, violență, șantaj etc*”, însă din probele descrise, inclusiv stenogramele convorbirilor nu se atestă prezența cărorva expresii verbale, gesturi, comportament sau atitudine, care ar fi putut fi interpretată de Veronica Rusnac, ca o cerere clară de bani, și nu există nici o frază cu amenințări, violență sau șantaj, ce ar fi impus-o contrar voinței acesteia să ofere careva sume de bani inculpatei pentru ca aceasta să nu întreprindă careva acțiuni.

Totodată, pentru a fi prezentă o acțiune ca pretindere în speța dată, aceasta trebuie să se manifeste printr-o cerere - solicitare insistentă, ori într-o pretenție vizând obiectul remunerării ilicite, care se poate manifesta verbal, în scris sau în formă concludentă, fiind inteligibilă pentru cel căruia i se adresează, indiferent dacă a fost satisfăcută sau nu, dar din stenogramele convorbirilor în speța dată, nu se constată prezența unor asemenea acțiuni din partea inculpatei.

La caz, nu a fost stabilită prin probe veridice în acțiunile Adrianei Popescu extorcarea ca modalitate a infracțiunii de corupere pasivă, din stenograme reiese că în majoritatea convorbirilor, Adriana Popescu solicita de la Veronica Rusnac prezentarea

unui document oficial de la reprezentantul SA „Apele Moldovei”, cet. Fiștiuc, prin care s-ar confirma lipsa de pretenții materiale a societății numite și dorința de a se împăca cu Vitalie Rusnac, în cauza penală în privința ultimului, bănuit pe art. 27 art. 186 alin. (2) Cod penal, care este soțul denunțătoarei Veronica Rusnac (f.d. 17, 33, vol. I) și nu există deloc motivele coruperii, expuse în învinuirea imputată.

La fel, din conținutul stenogramelor nu este prezentă în speța dată acțiunea de acceptare, care prin sine presupune consimțirea sau aprobarea expresă sau tacită de către corupt a obiectului remunerației ilicite etalat de către corupător. În ipoteza acceptării, inițiativa aparține în exclusivitate corupătorului. Astfel, acceptarea presupune realizarea unor acțiuni cu caracter bilateral, corelativ. Sub aspect cronologic, acceptarea întotdeauna urmează unei acțiuni săvârșite din partea corupătorului. Se menționează că ambele stenograme se finalizează cu frazele lui Adriana Popescu – „*Eu vă spun că o să discutăm*” (f.d. 17 verso, vol. I), sau „*eu cred că până la data ceea suntem apreciați din toate circumstanțele soluționării cazului*” (f.d. 33 verso, vol. I), ce statuează o lipsă de înțelegere - acceptare definitivă și clară. La fel, se statuează instigarea insistentă de a accepta banii, prin arătarea banilor înainte de a fi transmiși, ce rezultă din declarațiile martorului Veronica Rusnac (f.d. 62, vol. II), unde ea declară că „*a ținut banii în mână în fața inculpatei timp de 20-30 min, cât discutau*”, aceasta se mai confirmă și prin înregistrarea video de la min. 0⁵⁵-2³⁰ pe discul nr. 1 cu denumirea – „*acme – din 31.05.2013, înregistrări operative video*”, ce la fel duce la concluzia că nu a existat o acceptare clară și definitivă. Prin refuzul de a restitui mandatul avocatului lui Veronica Rusnac, tot se confirmă lipsa acceptării mitei de către inculpată. Colegiul penal lărgit mai reține că, concluzia privind vinovăția persoanei în cazul în care există instigarea de a accepta banii contravine jurisprudenței CtEDO, hotărârea Vera Pareniuc vs Republica Moldova din 01 iulie 2014.

În privința acțiunii de primire în speța dată, care se manifestă prin luarea în posesie, obținerea, încasare de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin coruptului de la corupător, Colegiul penal lărgit conchide că deși primirea de bani este realizată în speța dată, aceasta a avut loc în urma acțiunilor instigatoare și provocatoare evidente și insistente a lui Veronica Rusnac, care a acționat împreună cu organul de urmărire penală, ca agent al statului, prin aceasta s-a încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului, situație analogică cu speța din Hotărârea CtEDO în cauza Pareniuc vs Republica Moldova din 01 iulie 2014 și nu poate fi acceptată în speța dată.

7.18. La fel, Colegiul penal lărgit a constatat că motivul invocat în învinuire, precum că Veronica Rusnac a transmis suma de 8000 lei pentru ca Adriana Popescu să nu sesizeze Uniunea Avocaților din Republica Moldova despre prezentarea unui mandat de către un avocat stagiar care nu este în drept de participare în procesele penale și nu va întreprinde acțiuni pentru pornirea urmăririi penale, nu rezultă din probele decisive, stenogramele convorbirilor înregistrate (f.d.16-17, 32-33, vol. I), nu se identifică ca inculpata să fi vorbit și despre sesizarea Uniunii Avocaților cu referire la existența acestui mandat de avocat sau despre pornirea urmăririi penale. Se accentuează că potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Astfel, se atestă că constatarea din conținutul rechizitoriului și care a fost

preluată de către instanța de fond și de apel, precum că inculpata este vinovată de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, nu este dovedită prin probe legal administrate, pertinente și veridice în speța dată.

7.19. Colegiul penal lărgit concluzionează că în speță au fost prezente acțiuni active de instigare insistentă și provocare a lui Adriana Popescu la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, fapt ce reiese din următoarele:

- organul de urmărire penală nu a prezentat probe ce ar demonstra, că inculpata Adriana Popescu a cerut și extorcat suma de bani de la Veronica Rusnac;

- probele prezentate de către partea acuzării în susținerea învinuirii sunt lovite de nulitate în temeiul art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, fiindcă au fost obținute prin provocarea, facilitarea și încurajarea persoanei la săvârșirea infracțiunii;

- probele prezentate - declarațiile martorului Veronica Rusnac și înregistrările audio a convorbirilor dintre Adriana Popescu și Veronica Rusnac nu demonstrează vina inculpatei în cererea și extorcarea sumei de bani de la ultima, dar dimpotrivă, dovedesc faptul instigării, provocării și încurajării lui Adriana Popescu de către Veronica Rusnac la săvârșirea infracțiunii de corupere pasivă;

- atât legea procesuală națională în vigoare, cât și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului interzic procedura de obținere a probelor prin provocarea, facilitarea și încurajarea persoanei la săvârșirea infracțiunii.

Adică rămâne constatat faptul că, în cauza dată organul de urmărire penală, facilitând și încurajând acțiunile lui Veronica Rusnac, care începuse de sine stătător realizarea faptei de dare de mită, a purces la investigarea cauzei nu într-o manieră pasivă de supraveghere și investigare a pretinsei activități criminale, dar în mod activ au sprijinit-o pe aceasta sub acoperire ca „participant la darea mitei”, prin oferirea banilor, sfaturilor, determinând-o pe aceasta și provocând-o ulterior pe inculpată la săvârșirea pretinsei infracțiuni de corupere pasivă, prin ce a fost admisă încălcarea dreptului inculpatei Adriana Popescu la un proces echitabil.

Oferirea de sfaturi din partea colaboratorilor CNA lui Veronica Rusnac este evidentă la vizionarea video, discul nr. 1 cu denumirea – „*acme – din 31.05.2013, întregistrări operative video*”, unde între minutele 3¹⁵ – 5¹⁵ a înregistrării, sunt fraze a colaboratorilor – „*Azi dați banii*”, „*Ai timp să arăți banii*”.

7.20. În aceeași ordine de idei, instanța de recurs conchide că din materialele cauzei nu rezultă să fi fost prezentate de acuzare probe ce ar demonstra că în lipsa implicării colaboratorilor Centrului Național Anticorupție ar fi fost săvârșită infracțiunea, or martorul denunțator Veronica Rusnac, conform cererii (f.d. 7, vol. I), a indicat că nu dispune de bani, și acuzarea nu a adus probe că ar fi găsit acești 8000 de lei, care i-ar fi dat inculpatei Adriana Popescu. Prin aceste acțiuni active s-a comis evident instigarea și determinarea de către organul de urmărire penală a Veronicăi Rusnac să dea bani procurorului Adriana Popescu în scopul constatării acțiunii flagrante de corupere pasivă și aceasta constituie o încălcare a interdicției prevăzute de art. 94 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală. În concluzie, probele obținute cu participarea Veronicăi Rusnac după primirea banilor, sfaturilor de la CNA, nu pot fi admise și nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, dar urmează a fi excluse, cum indică jurisprudența CtEDO, hotărârea Gafton vs Germania din 30.06.2008, unde s-a statuat că „dacă organele de urmărire penală au administrat o probă cu încălcarea principiilor și loialității, aducând atingere drepturilor garantate de Convenția

Europeană, iar din aceste mijloace de probă au rezultat fapte sau împrejurări ce au condus în mod direct și necesar la administrarea în mod legal a altor mijloace de probă (administrarea mijlocului nelegal fiind condiție sine qua non pentru administrarea mijlocului de probă legal), acestea din urmă, vor fi excluse, instanțele neputându-și fundamenta hotărârea pe aceste probe derivate. S-a instituit principiul „Fruitele pomului otrăvit”, care impune excluderea mijloacelor de probă administrate în mod legal, dar care sunt derivate (în strânsă legătură) din probele obținute în mod ilegal. Astfel spus, dacă sursa probantă „pomul”, este lovită de nulitate, atunci toate probele obținute cu ajutorul ei „fructele” vor fi tot așa”. În consecință, menținerea mijlocului de probă astfel administrat aduc atingere caracterului echitabil al procesului penal în ansamblu.

În același context, se reține că, organul de urmărire penală nu a fost pasiv la investigarea veridicității denunțului depus de către Veronica Rusnac, deoarece a organizat operațiunea de reținere în flagrant, în cadrul căreia ultima înzestrată cu aparate video-audio, cu bani marcați primiți de la CNA, Veronica Rusnac deja căpătând statut de agent al statului, a fost instigată și determinată să transmită mijloace bănești procurorului Adriana Popescu, prin acțiuni de provocare.

7.21. Din probele descrise în sentință și decizia instanței de apel, din speța dedusă judecății și argumentele prezentate, Colegiul penal lărgit conchide că în speța dată, Veronica Rusnac mai întâi prin acțiuni insistente de instigare, apoi prin acțiuni de provocare împreună cu organul de urmărire penală, nu s-au limitat la examinarea în mod pasiv a activității infracționale a inculpatei Adriana Popescu, ci au exercitat asupra ultimei, care deținea funcția de procuror în procuratura r-lui Florești, o influență de natură a o incita la comiterea infracțiunii, pe care, altfel, ea nu ar fi comis-o, cu scopul de a face posibilă constatarea săvârșirii infracțiunii, deci spre a o proba în cadrul urmăririi penale.

Astfel, acțiunile lui Veronica Rusnac susținute activ de organul de urmărire penală, au avut ca efect convingerea și provocarea lui Adriana Popescu la comiterea infracțiunii, pentru care a fost recunoscută vinovată de ambele instanțe ierarhic inferioare și că nimic din datele dosarului nu indică precum că infracțiunea respectivă ar fi fost comisă și fără intervenția organului de urmărire penală.

7.22. Colegiul penal lărgit deduce motivul adevărat al insistenței lui Veronica Rusnac în speța dată, ca prin orice metode să facă ca Vitalie Rusnac – soțul ei, să fie absolvit de răspundere penală cât mai repede, în dosarul intentat de Adriana Popescu în baza bănuielilor de tentativă de furt, inclusiv prin instigare și provocare cu ajutorul colaboratorilor CNA la darea de mită procurorului Adriana Popescu, care conducea urmărirea penală în acel dosar.

7.23. Prin urmare în speța dată, nu sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii penale a lui Adriana Popescu, de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, sub aspectul lipsei probelor pertinente, obiective și veridice, dobândite legal, care ar confirma comiterea infracțiunii și sub aspectul încălcării dreptului inculpatei Adriana Popescu la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, ca rezultat urmează a fi conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2 lit. b) Cod de procedură penală, admis recursul, casate total sentința primei instanțe și decizia instanței de apel, cu dispunerea achitării inculpatei Adriana Popescu, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

7.24. Totodată, Colegiul penal lărgit avînd în vedere utilizarea probelor

administrare prin implicarea activă a lui Veronica Rusnac, sub conducerea colaboratorilor CNA, pentru a justifica condamnarea lui Adriana Popescu, precum și neargumentarea de către instanțele judecătorești inferioare la modul convenit a argumentului invocat de partea apărării privind provocarea, facilitarea și încurajarea infracțiunii, conchide că în procesul penal împotriva lui Adriana Popescu a fost încălcat dreptul inculpatei la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

8. Referitor la recursul declarat la 12 februarie 2016.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este peste termen sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este vădit neîntemeiat).

Termenul de recurs este un termen procesual legal, durata lui fiind stabilită prin lege. El este absolut și are caracter imperativ, adică depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar dacă totuși recursul a fost declarat după expirarea termenului, el urmează a fi respins ca peste termen, cu excepția când întârzierea a fost determinată de motive întemeiate.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit dispozițiilor art. 230 Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal constată, că conform procesului-verbal din 21 octombrie 2015 (*f.d.250, vol.II*), a fost pronunțat dispozitivul deciziei instanței de apel în prezența avocatului Alexandru Raciula și a inculpatei Adriana Popescu, cu înștiințarea lor despre pronunțarea și primirea deciziei integrale la 18 noiembrie 2015.

Însă la 18 noiembrie 2015, pronunțarea deciziei integrale nu a avut loc, în legătură cu aflarea judecătorului raportor în concediu medical, fiind amânată pronunțarea deciziei integrale pentru 02 decembrie 2015 (*f.d.251, vol.II*).

Așadar în speță, termenul de declarare a recursului conform art. 422 Cod de procedură penală, a început să curgă din 03 decembrie 2015 de la pronunțarea deciziei integrale, ultima zi pentru declararea recursului fiind 04 ianuarie 2016, iar recursul ordinar declarat de inculpata Adriana Popescu a fost depus la 12 februarie 2016, prin urmare, a fost declarat peste termenul de 30 de zile stabilit de lege.

Astfel, rezultă că recursul declarat de inculpata Adriana Popescu la 12 februarie 2016, urmează a fi respins ca inadmisibil, deoarece este declarat peste termen.

9. În temeiul art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpata **Popescu Adriana Andrei** la 12 februarie 2016, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 octombrie 2015, în propria cauză penală.

Admite recursul ordinar declarat de inculpata Adriana Popescu la 30 decembrie

2015, casează total sentința Judecătorei Florești din 14 mai 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 octombrie 2015, și dispune achitarea lui **Popescu Adriana Andrei** de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Popescu Adriana Andrei urmează a fi eliberată din penitenciar, dacă în privința ei nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 iunie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

OPINIE SEPARATĂ

*formulată de judecătorul Ghenadie NICOLAEV conform art. 340 alin. (3) Cod de procedură penală pe cauza penală privind-o pe **POPESCU Adriana Andrei***

19 aprilie 2016

mun. Chișinău

Prin sentința Judecătorei Florești din 14 mai 2015, Adriana Popescu a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar pentru femei, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, echivalentul a 20000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 3 ani.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 octombrie 2015, a fost respins apelul, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 19 aprilie 2016 a fost respins, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpata **Popescu Adriana Andrei** la 12 februarie 2016, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 octombrie 2015, în propria cauză penală și, totodată, a fost admis recursul ordinar declarat de inculpata Adriana Popescu la 30 decembrie 2015, casată total sentința Judecătorei Florești din 14 mai 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 octombrie 2015, cu dispunerea achitării lui **Popescu Adriana Andrei** de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Popescu Adriana Andrei urmează a fi eliberată din penitenciar, dacă în privința ei nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Cu concluzia dată nu sunt de acord din considerentele ce urmează.

Opinez că instanțele ierarhic inferioare corect **au apreciat** conținutul probelor administrate în cauză, acestea fiind analizate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fapt ce a dus la condamnarea justă a lui Popescu Adriana Andrei în baza art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal.

De asemenea, consider că în prezenta cauză penală, reieșind din circumstanțele de fapt constatate de instanțele ierarhic inferioare și probele cercetate, nu se confirmă pretinsa provocare și instigare a inculpatei la săvârșirea infracțiunii de corupere pasivă.

În cauza deferită judecării se constată că, instanțele de fond, s-au expus argumentat în partea descriptivă a sentinței și deciziei, asupra pretinsei provocări la săvârșirea infracțiunii de către Popescu Adriana, la care mă raliez, considerînd că inculpata indubitabil urma a fi condamnată în baza art. 324 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Față de considerentele ce preced, îmi exprim dezacordul cu colegii din completul de

judecată pe marginea judecării cauzei date în ordine de recurs și susțin integral poziția și argumentele aduse de instanțele de fond privitor la constatarea vinovăției inculpatei Popescu Adriana de comiterea infracțiunii de corupere pasivă.

În temeiul art. 339 alin. (7) Cod de procedură penală, expun și semnez prezenta opinie separată în cauza dată, care o anexează la dosar.

Judecător

Ghenadie NICOLAEV